

83 78

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. generała broni K. Świerczewskiego

KATEDRA TAKTYKI WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII

[Redacted]
Egz. Nr

plk dr Stanisław LEWANDOWSKI
plk dr Julian KACZMAREK

**PRACA SZEFOSTWA WOJSK RAKIETOWYCH
I ARTYLERII ARMII W ZAKRESIE PLANOWANIA
UŻYCIA I DZIAŁANIA WOJSK RAKIETOWYCH
I ARTYLERII W OPERACJI ZACZEPNEJ ARMII**
(Materiały do studiowania)

028750
28750

WARSZAWA

LISTOPAD

1968

83

T.B.

A K A D E M I A S Z T A B U G E N E R A L N E G O
im. generała broni R. Świerczewskiego

KATEDRA TAKTYKI WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII

SECRET

Egz. Nr

plk dr Stanisław LEWANDOWSKI
plk dr Julian KACZMAREK

**PRACA SZEFOSTWA WOJSK RAKIETOWYCH
I ARTYLERII ARMII W ZAKRESIE PLANOWANIA
UŻYCIA I DZIAŁANIA WOJSK RAKIETOWYCH
I ARTYLERII W OPERACJI ZACZEPNEJ ARMII**
(Materiały do studiowania)

28750
28750

W A R S Z A W A

L I S T O P A D

1 9 6 8

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

KATEDRA TAKTYKI WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII

Przeł. prot. 12351. P

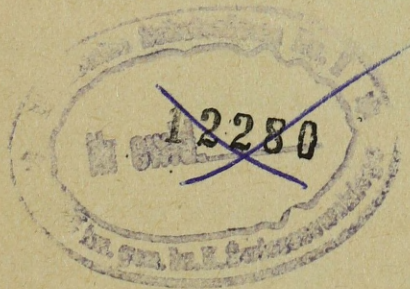
~~_____~~
Egz. nr... 1

płk dr Stanisław LEWANDOWSKI

płk dr Julian KACZMAREK

PRACA SZEFOSTWA WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII ARMII
W ZAKRESIE PLANOWANIA UŻYCIA I DZIAŁANIA WOJSK
RAKIETOWYCH I ARTYLERII W OPERACJI ZACZEPNEJ ARMII

/Materiały do studiowania/

ARCHIWUM
1228750

WARSZAWA

Listopad

1968 r.

T R E Ś Ć:

I. ZASADY PLANOWANIA UŻYCIA WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII

- Ustalenie sił i środków nieprzyjaciela z punktu widzenia obiektów uderzeń raketowo-jądrowych.
- Określenie możliwości bojowych wojsk raketowych i artylerii oraz podział artylerii.
- Podział rakiet i amunicji artyleryjskiej.
- Planowanie uderzeń raketowych.
- Planowanie ognia artylerii.
- Planowanie zwalczania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela.
- Planowanie manewru wojsk raketowych i artylerii.
- Planowanie przesunięć odwodu przeciwpancernego armii.

II. DOKUMENTY BOJOWE

- A. Dokumenty dowodzenia wojskami.
- B. Dokumenty sprawozdawczo-informacyjne.
- C. Dokumenty opracowywane dla potrzeb sztabu armii.

I. ZASADY PLANOWANIA UŻYCIA WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII

Właściwe zaplanowanie zadań wojsk raketowych i artylerii - odpowiednio do wytycznych otrzymanych w tym zakresie z szefostwa wojsk raketowych i artylerii frontu, decyzji dowódcy armii oraz wytworzonej sytuacji operacyjno-taktycznej - jest podstawowym obowiązkiem szefa wojsk raketowych i artylerii armii oraz jego szefostwa. Planowanie użycia wojsk raketowych i artylerii oraz ich zadań jest częścią składową ogólnego planowania operacji zaczepnej armii i dlatego powinno ono przebiegać w ścisłym współdziałaniu i współpracy z innymi komórkami sztabu armii.

Zadania wojsk raketowych na szczeblu armii planuje się na cały czas trwania operacji zaczepnej armii ogólnie oraz szczegółowo na okres zadania bliższego armii.

Taki sposób planowania użycia wojsk raketowych i ich zadań wynika z trudności przewidywania rozwoju sytuacji na kilka dni naprzód, zwłaszcza w operacji prowadzonej z użyciem broni masowego rażenia, gdzie sytuacje będą ulegać radykalnym zmianom. Z tego też względu nawet zadania wojsk raketowych na okres pierwszego uderzenia jądrowego mimo że powinny być planowane szczegółowo, to jednak w początkowej fazie planowania będą one ustalane ogólnie, a szczegółowe ich precyzowanie następować będzie w miarę zbliżania się momentu gotowości do ich wykonania.

Zakres pracy szefostwa wojsk raketowych i artylerii armii podczas planowania użycia wojsk raketowych zależy od zakresu prac i zagadnień, jakie zostały rozwiązane na szczeblu frontu. Im dokładniej zostaną zaplanowane zadania wojsk raketowych armii na szczeblu frontu, tym mniejszy zakres planowania występuje na szczeblu armii i odwrotnie. Większa centralizacja planowania zadań /uderzeń/ wojsk raketowych na szczeblu frontu występuje z reguły tylko na okres pierwszego uderzenia jądrowego i podczas wykonywania zmasowanych uderzeń jądrowych w toku operacji. W pozostałych okresach operacji w planowaniu i wykonywaniu uderzeń następuje decentralizacja według decyzji dowódców armii i dywizji.

Planowanie użycia wojsk raketowych i artylerii na szczeblu armii obejmuje:

- określenie sił i środków nieprzyjaciela z punktu widzenia obiektów uderzeń raketowo-jądrowych /chemicznych/ i planowanie rozpoznania;

- określenie składu bojowego i możliwości bojowych /ogniowych/ wojsk raketowych i artylerii oraz podziału artylerii i środków rozpoznania artyleryjskiego;
- podział przydzielonego limitu rakiet i amunicji;
- planowanie uderzeń jądrowych i chemicznych /ognia artylerii/;
- planowanie manewru wojsk raketowych i artylerii oraz wszechstronnego zabezpieczenia ich do działań bojowych.

Kończącym etapem planowania jest odzwierciedlenie powyższych zagadnień w formie odpowiednich dokumentów bojowych.

Podczas opracowywania tych zagadnień w szefostwie wojsk raketowych i artylerii armii powinien być dokonany właściwy podział pracy w celu przyspieszenia procesu planowania, na który zwykle nie będzie zbyt wiele czasu. Każdy oficer powinien wiedzieć co, kiedy i w jakiej kolejności ma opracować, uzgodnić i przekazać innemu oficerowi w celu opracowania kolejnych zagadnień, ponieważ wiele z nich wymaga uzgodnienia z odpowiednimi komórkami sztabu armii, a ponadto większość zagadnień łączy wspólne zależności.

Jeden z możliwych wariantów sposobu planowania i kolejności rozwiązywania zagadnień przedstawiamy.

Ustalenie sił i środków nieprzyjaciela z punktu widzenia obiektów uderzeń raketowo-jądrowych

Podstawą do ustalenia ilości sił i środków nieprzyjaciela, z punktu widzenia obiektów uderzeń raketowo-jądrowych /chemicznych/, jest uzgodniona z oddziałem rozpoznawczym sztabu armii ocena nieprzyjaciela. Ma ona na celu określenie sił i środków nieprzyjaciela, ustalenie ilości i rodzaju obiektów w pasie działania armii /na głównym i drugim kierunku/ na głębokość wykonywania zadania oraz kolejność zwalczania obiektów zależnie od ich ważności.

Najbardziej szczegółowo ocenia się środki napadu jądrowego nieprzyjaciela, określając ich skład, możliwy charakter działań i czas gotowości, przypuszczalną ogólną ilość, możliwość manewru, rozmiary zajmowanego rejonu, głębokość rozmieszczenia, stopień obrony przez środki przeciwlotnicze i możliwości dowozu amunicji jądrowej. Pozostałe obiekty ocenia się z punktu widzenia ich rodzaju, ilości, powierzchni zajmowanego rejonu, ważności, wpływu na wykonywanie zadań

przez wojska własne oraz niezbędnych sił i środków do ich porażenia.

Wyniki oceny sił i środków nieprzyjaciela ujmuje się w specjalnej tabeli, w której odpowiednio grupując wpisuje się liczbę przypuszczalnych i wykrytych obiektów na kierunkach natarcia poszczególnych dywizji pierwszego rzutu oraz w całym pasie natarcia armii.

Przykładowy sposób podziału obiektów /celów/ do poszczególnych grup podany jest w tabeli A. Tabela ta sporządzona została dla następujących warunków: w pasie natarcia armii w pierwszym rzucie przechodzi do obrony ~~W~~KA /NZ/ w składzie dwóch DZ i jednej DPanc i w odwodzie Grupy Armii - jedna DZ /H/; z tego na kierunku głównego uderzenia armii spodziewane jest działanie jednej DZ /NZ/, jednej DPanc /NZ/ i jednej DZ /H/, a na kierunku pomocniczym - jednej DZ /NZ/.

Podczas wypełniania tabeli A artylerię strzelającą pociskami z ładunkiem jądrowym oraz wyrzutnie przeciwlotniczych pocisków raketowych wykazuje się bateriami, gdyż pojedyncze działa i wyrzutnie tego typu nie stanowią odpowiadającego obiektu uderzenia jądrowego. Dane liczbowe dział są niezbędne do stosunku sił, dlatego w tabeli wpisuje się w liczniku liczbę baterii, a w mianowniku - liczbę dział.

Tabelę A opracowuje wydział rozpoznawczy szefostwa wojsk raketowych i artylerii armii, który po jej wypełnieniu i uzgodnieniu z oddziałem rozpoznawczym sztabu armii przekazuje do zespołu /wydziału/ planowania w celu wykorzystania jej do opracowania następnych zagadnień planowania użycia wojsk raketowych i artylerii. Równocześnie przekazuje on dane liczbowe o nieprzyjacielu, potrzebne do zestawienia stosunku sił, jeżeli się takowy opracowuje w szefostwie wojsk raketowych i artylerii armii.

Wartości liczbowe kolumny "wykryto" /tabela A/ będą ulegały ciągłym zmianom, dlatego powinny być systematycznie uaktualniane, aż do rozpoczęcia operacji.

W dalszej swej pracy wydział rozpoznawczy śledzi zachodzące u nieprzyjaciela zmiany, utrzymuje ścisły kontakt z oddziałem rozpoznawczym sztabu armii, ocenia nowo wykryte obiekty nieprzyjaciela, informuje o nich zespół /wydział/ planowania oraz rozwiązuje inne problemy związane z planowaniem rozpoznania i opracowywaniem dokumentacji bojowej. Ponadto wydział rozpoznawczy planuje dodatkowe rozpoznanie obiektów przed wykonaniem na nie uderzeń raketowo - jądrowych oraz kontrolę skutków tych uderzeń.

Tabela A

ZESTAWIENIE SIŁ I ŚRODKÓW NIEPRZYJACIELA W PASIE NATARCIA ARMII
/wariant/

Nazwa obiektu	Liczba obiektów			W pasie armii					Uwagi	
	Na kierunku głównego uderzenia	Na kierunku pomocnicze- go uderze- nia	Na kierunku pomocnicze- go uderze- nia	Przy- puszczal- ne	Wykryto	Przy- puszczal- ne	Wykryto	Przy- puszczal- ne		Wykryto
	2	3	4	5	6	7	8	9		
OT Wyrzutnie "S"	4				4					
T Wyrzutnie "HJ"	18				6			24		
Baterie 203,2 mm	6/24		1/4					7/28		
Baterie 175 mm	5/30		2/12					7/42		
Baterie 155 mm	15/90		6/36					21/126		
R A Z E M	26/144		9/52					35/196		
O G Ó L E M	48		13					63		
Wyrzutnie "DC"										
Składy broni specjalnej	4		1					5		

Środki napadu
Środki obrony

W liczniku
liczba ba-
terii, w
mianowni-
ku liczba
dział

Określenie możliwości bojowych wojsk raketowych i artylerii
oraz podział artylerii

Punktem wyjścia pracy zespołu /wydziału/ planowania w zakresie planowania użycia wojsk raketowych i artylerii w operacji zaczepnej armii jest z zasady określenie ich możliwości bojowych /ogniowych/.

Możliwości bojowe wojsk raketowych armii zależą od następują -
cych czynników:

- składu bojowego wojsk raketowych armii;
- liczby przydzielonych rakiet na operację, mocy ich ładunków jądrowych /rodzaju ładunków chemicznych/ oraz skuteczności uderzeń raketowych;
- możliwości wykonania zmasowanych i grupowych uderzeń lub jednoczesnego wykonania pojedynczych uderzeń raketowych;
- głębokości rażenia oraz możliwości manewru uderzeniami wzdłuż frontu;
- stopnia gotowości do wykonania uderzeń;
- manewrowości związków, oddziałów i pododdziałów rakiet.

Skład bojowy wojsk raketowych armii zależy od aktualnej orga -
nizacji związków i oddziałów rakiet, ich stanu oraz ilości dywizji /drt/. Przy obecnej organizacji wojsk raketowych armia w składzie czterech i pięciu dywizji może mieć 6-9 wyrzutni rakiet operacyjno -
taktycznych /R-170/ oraz 12-15 wyrzutni rakiet taktycznych /z tego część R-30 i część R-70/.

Zestawienie składu bojowego wojsk raketowych armii sporządza się w formie odpowiedniej tabeli, w której oprócz ogólnego składu bo -
jowego /liczby wyrzutni w armii/ podaje się liczbę wyrzutni znajdują -
cych się /przenidywanych/ w pierwszym rzucie armii, która może wziąć udział w pierwszym zmasowanym uderzeniu jądrowym. Liczba ta będzie ulegać zmianom zależnym od liczby dywizji znajdujących się w pierwszym rzucie armii. Z tego względu ta część tabeli powinna być uaktualniana.

Liczbę wyrzutni, która ma wziąć udział w pierwszym uderzeniu ją -
drowym frontu oraz liczbę baterii dyżurnych na ten okres z reguły us -
tala sztab frontu dla różnych wariantów wykonania pierwszego uderze -
nia jądrowego.

Jeden z wariantów składu bojowego wojsk raketowych armii podany jest w tabeli B. W wariacie tym zakłada się, że w pierwszym uderze -
niu jądrowym, oprócz armijnej brygady rakiet operacyjno-taktycznych
biorą udział dywizjony rakiet taktycznych trzech dywizji rzutu opera -
cyjnego ^{pierwszego}

cyjnego armii /dwie DZ i jedna DPanc/ oraz podporządkowany czasowo armii dywizjon rakiet taktycznych osłonowej dywizji zmechanizowa - nej.

Tabela B

SKŁAD BOJOWY WOJSK RAKIETOWYCH ARMII

/W a r i a n t/

Związki i oddziały	Liczba wyrzutni				Z tego:		
	R-30	R-70	R-170	Razem	W pier- wszym rzucie armii	Wyrzutni dyżurny nych	Może wziąć udział w wykonywa- niu ude- rzeń
1 DZ - 1 drt	3	-	-	3			
2 DZ - 2 drt	3	-	-	3	3	1	2
3 DZ - 3 drt	3	-	-	3	3	1	2
4 DPanc-4 drt	-	3	-	3	3	1	2
5 DPanc-5 drt	-	3	-	3			
...							
1 ABROT-1 i 2 drt	-	-	6	6	6	2	4
RAZEM	9	6	6	24	15	5	10
Inne oddziały:							
34 DZ /osłonowa/ - 34 drt	3	-	-	3	3	1	2
OGÓŁEM	12	6	6	27	18	6	12

x/ Nie dotyczy okresu pierwszego uderzenia jądrowego, a zwłaszcza jego pierwszej salwy, w którym liczba baterii dyżurnych może być mniejsza.

Liczba przydzielonych rakiet na operację jest jednym z zasadniczych wskaźników określających możliwość rażenia obiektów nieprzyjaciela, ponieważ suma możliwości rażenia jedną rakieta określa możliwości bojowe wojsk raketowych armii.

Armia na operację zaczepną początkowego okresu wojny może przykładowo otrzymać około 40-60 rakiet z ładunkiem jądrowym oraz mniej więcej taką samą liczbę rakiet z ładunkiem chemicznym.

Moc ładunków jądrowych /rodzaj ładunków chemicznych/ jest również zasadniczym wskaźnikiem, określającym możliwość rażenia obiektów nieprzyjaciela. Wskaźnik ten charakteryzują wymiary rażonej powierzchni obiektu /celu/ lub promień strefy rażenia. Dane dotyczące

promieni stref i powierzchni rażenia, zależnie od mocy ładunków jądrowych i rodzajów obiektów /celów/ podane są w "Tabelach wskaźników skuteczności uderzeń jądrowych".

Możliwości rażenia obiektów nieprzyjaciela rakietami z ładunkiem chemicznym przytoczone są w tabeli C.

Tabela C

MOŻLIWOŚCI RAŻENIA OBIEKTÓW NIEPRZYJACIELA RAKIETAMI
Z ŁADUNKIEM CHEMICZNYM

Rakiety z ładunkiem chemicznym	Niezbędna liczba rakiet typu kasetowego			Niezbędna liczba rakiet typu zbiornikowego dla obezwładnienia siły żywej odkrytej na powierzchni		
	Dla zniszczenia obsługi wyrzutni /działa/	Dla obezwładnienia siły żywej odkrytej na powierzchni				
		1-3 km ²	4-10 km ²	10-15 km ²	25 km ²	100 km ²
Taktyczne	5-6	1-2	2-3	2-3	4	8
Operacyjno-taktyczne	3-4	1	2	3	4	6

Skuteczność uderzeń raketowych charakteryzuje się wielkością zadanych strat /stopniem rażenia/ wyrażaną /w procentach/ przez stosunek powierzchni /długości/ obiektu pokrytej strefą /strefami/ rażenia do wymiarów całego obiektu podczas wykonywania uderzeń do celów grupowych albo prawdopodobieństwo rażenia - podczas wykonywania uderzeń do celów pojedynczych. Wielkość zadanych strat zależy od mocy ładunku jądrowego /rodzaju ładunku chemicznego/, charakteru, wymiarów i stopnia inżynierskiej rozbudowy obiektu, dokładności uderzenia, kierunku i prędkości wiatru oraz niektórych innych czynników.

Możliwości wykonania zmasowanych i grupowych uderzeń lub jednoczesnego wykonania pojedynczych uderzeń raketowych zależą od składu bojowego wojsk raketowych, czyli liczby wyrzutni, jaką można użyć w danej sytuacji, liczby i rodzajów przygotowanych rakiet, mocy ich ładunków jądrowych /rodzaju ładunków chemicznych/ charakteru obiektów i wymaganej skuteczności rażenia.

Czynnik ten ma szczególne znaczenie podczas planowania pierwszego uderzenia jądrowego, gdy zachodzi konieczność wykonania jednocześnie /jedną salwą/ jak największej liczby uderzeń.

Głębokość rażenia obiektów nieprzyjaciela zależy od największej i najmniejszej donośności danego typu rakiety /dla rakiet operacyjno-taktycznych zależy ona ponadto od czynników meteorologicznych i balistycznych/. Głębokość rażenia zmienia się zależnie od oddalenia rejonów stanowisk startowych od linii styczności z nieprzyjacielem.

Możliwość manewru uderzeniami szdłu frontu wyraża zdolność związków i oddziałów rakiet do wykonania uderzeń na szerokim froncie, w tym i w pasach działania sąsiednich związków operacyjnych /taktycznych/, bez zmiany położenia wyrzutni.

Stopień gotowości związków, oddziałów i pododdziałów rakiet do wykonania uderzeń zależy przede wszystkim od technicznej gotowości baterii do startu rakiet i warunków, w jakich przystępują one do wykonania zadań. Baterie startowe zawczasu rozwinięte w ugrupowanie bojowe w przygotowanym rejonie stanowisk startowych dysponują stosunkowo wysoką gotowością do wykonania uderzeń w porównaniu z bateriami rozwijającymi się z marszu w nie przygotowanym rejonie. Baterie startowe rozwinięte w ugrupowanie bojowe mogą się znajdować w trzech stopniach gotowości do wykonania uderzeń. Czas startu rakiet z poszczególnych stopni gotowości zależy od typu zestawów rakietowych.

Manewrowość związków, oddziałów i pododdziałów rakiet zależy od prędkości ich marszu po drogach /prędkości manewru wewnątrz rejonu stanowisk startowych/ i umiejętności pododdziałów szybkiego rozwijania się w ugrupowanie bojowe.

Możliwość szybkiego manewru wewnątrz rejonu stanowisk startowych ma więc istotny wpływ na czas wykonania powtórnych uderzeń rakietowych /drugiej salwy w czasie pierwszego uderzenia jądrowego/.

Czas potrzebny na wykonanie powtórnych uderzeń rakietowych zależy ponadto od czasu potrzebnego na załadowanie i dokonanie sprawdzeń /zależnego od typu zestawów rakietowych/ oraz wyszkolenia stanu osobowego wykonującego te czynności^{x/}. Średni czas potrzebny na wykonanie powtórnego startu podany jest w tabeli D.

x/ Na podstawie norm szkolenia bojowego, różnica czasu w przygotowaniu powtórnego zadania na ocenę "bardzo dobrze" i "dostatecznie" wynosi: dla rakiet R-170 około 30 minut, a R-30 i R-70 - 20 minut.

Tabela D

ROZLICZENIE CZASU POTRZEBNEGO NA PRZYGOTOWANIE
PRZEZ BATERIE POWTÓRNEGO STANU RAKIETY

Czynności wykonywane podczas przygotowania do powtórnego startu	Niezbędny czas dla baterii /w min./ ^{1/}		
	ROT	RT/R-30/	RT/R-70/
Opuszczenie stanowiska startowego po dokonaniu startu	4	7	7
Przemarsz z dotychczasowego SS na POT /5 i 3 km x 4 min na 1 km/	20	12	0 ^{2/} -12
Przemarsz z dotychczasowego na nowe SS i dowóz rakiety do nowego SS	-	-	12 ^{2/} -0
Praca na POT /na nowym SS/ w celu załadowania rakiety	36	9	15 ^{2/} -10
Przemarsz z POT na nowe SS /5 i 3 km x 4 min/	20	12	0 ^{2/} -12
Doprowadzenie baterii do gotowości nr 1	31	14	15
Razem:	111	54	49 ^{2/} -56

Uwaga:

- 1/ Przyjęto normy czasu na ocenę dobrą.
- 2/ Przyjęto wariant, w którym wyrzutnia po starcie rakiety przejeżdża bezpośrednio do nowego SS, gdzie również dowożona jest rakietą.

Zgodnie z wyznaczoną przez sztab frontu liczbą rakiet na pierwsze uderzenie jądrowe oraz po zatwierdzeniu przez dowódcę armii podziału rakiet na zadania bliższe i dalsze oblicza się możliwości wojsk raketowych rażenia nieprzyjaciela, określając je liczbą rażonych związków taktycznych /oddziałów, pododdziałów/ i pojedynczych celów nieprzyjaciela. Zakłada się przy tym, że około połowę limitu rakiet przeznaczają się do rażenia wojsk nieprzyjaciela i około połowę do rażenia celów pojedynczych i innych ważnych obiektów, takich jak: środki napadu jądrowego, stanowiska dowodzenia, różnego rodzaju składy, lotniska z samolotami - nosicielami broni jądrowej, raketowe środki OPL itp. Możliwości te określa się w celu przygotowania niezbędnych danych do koncepcji do - wódcy armii dotyczącej użycia broni jądrowej, a po jej sprecyzowaniu - do właściwego podziału zadań między wojska raketowe i inne środki rażenia, podziału rakiet na obiekty itp. Jeden z wariantów możliwości wojsk raketowych armii rażenia nieprzyjaciela podany jest w tabeli E.

MOŻLIWOŚCI WOJSK RAKIETOWYCH ARMII RAŻENIA NIEPRZYJACIELA /wariant/

Możliwości rażenia	Typ wyrzutni	Liczba i rodzaj jąd. z ład. jąd.	moc w KT	z ład. chem.	Zasięg rażenia /w km/	Orientacyjne możliwości rażenia			niszczenie		
						wojska odkryte	wojska ukryte	pojedyncze cele	wojska odkryte	wojska ukryte	pojedyncze cele
W pierwszej salwie	R-30	7	69	-	do 25	4 bp	3 bp	3	3 bp	2 bp	3
	R-70	3	40	-	do 55	2 bp	1,5 bp	1	1,5 bp	1 bp	1
	R-170	6	120	-	do 130	4 bp	3 bp	3	3 bp	2 bp	3
	Razem:	16	229	-	-	dywizja	0,8 dym.	7	0,8 dym.	0,5 dym.	7
R-30	9	92	-	-	do 25	-	-	-	-	-	-
W pierwszym uderzeniu jądrowym	R-70	4	43	1	do 55	-	-	-	-	-	-
	R-170	7	160	3	do 130	-	-	-	-	-	-
	Razem:	20	302	10	do 200	-	-	-	-	-	-
R-30	18	198	-	-	do 25	-	-	-	-	-	-
W zadaniu bliższym	R-70	7	76	5	do 55	-	-	-	-	-	-
	R-170	12	260	10	do 130	-	-	-	-	-	-
	Razem:	37	534	25	do 200	-	-	-	-	-	-
	R-30	25	274	-	do 25	-	-	-	-	-	-
W toku całej operacji	R-70	15	172	10	do 55	-	-	-	-	-	-
	R-170	20	420	20	do 130	-	-	-	-	-	-
	Razem:	60	866	50	do 200	-	-	-	-	-	-

Tabelę E wypełnia się w miarę uzyskiwania danych o ilości przydzielonych rakiet z ładunkiem jądrowym i chemicznym, zadaniach wojsk raketowych armii w pierwszym uderzeniu jądrowym, rodzaju i mocy ładunków jądrowych rakiet na poszczególnych wyrzutniach, podziale rakiet na zadania armii i innych danych niezbędnych do jej wypełnienia.

Możliwości ogniowe artylerii armii zależą od składu bojowego artylerii armii, kalibru i rodzaju sprzętu, ilości przydzielonej amunicji, charakteru obiektów /celów/ i warunków wykonania zadań.

Skład bojowy artylerii armii zależy od aktualnej struktury organizacyjnej artylerii, ilości przydzielonych armii związków i od działów artylerii, stanu skompletowania i ewentualnych strat w sprzęcie.

Armia działająca na kierunku głównego uderzenia frontu może otrzymać frontową brygadę artylerii armat oraz w niektórych wypadkach frontowy pułk artylerii przeciwpancernej. Ponadto na korzyść armii może w określonym czasie działać artyleria osłonowych związków taktycznych, działających na kierunkach /w pasie/ wchodzenia armii do bitwy.

Zestawienie składu bojowego artylerii armii /tabela F/ opracowuje się rodzajami artylerii i kalibrami dział z uwzględnieniem jej podziału na poszczególne dywizje. Z tego względu tabelę tę w części dotyczącej składu bojowego artylerii organicznej należy wypełnić przed otrzymaniem zadania, w części dotyczącej artylerii wzmocnienia - po otrzymaniu zadania od szefa wojsk raketowych i artylerii frontu, a w części dotyczącej podziału artylerii - po zatwierdzeniu tego podziału przez dowódcę armii.

Sporządzenie zestawienia składu bojowego artylerii armii z uwzględnieniem podziału artylerii na dywizje ma na celu dogodniejsze określenie gęstości artylerii na kierunkach poszczególnych dywizji oraz ich możliwości ogniowych.

W podziale artylerii na szczeblu armii uwzględnia się artylerię armijną i wzmocnienia armii.

Jeżeli armia przechodzi do operacji zaczepnej tylko z organiczną artylerią, to armijną brygadę artylerii armat rozdziela się między dywizje pierwszego rzutu operacyjnego armii, działające przede wszystkim na kierunku głównego uderzenia armii, a armijny pułk artylerii przeciwpancernej z reguły pozostawia się w dyspozycji dowódcy armii jako odwód przeciwpancerny armii.

Tabela F

SKEAD BOJOWY ARTYLERII ARMII
/variant/

Związki taktyczne	Wyszczególnienie artylerii		Moździerze i artyleria do ognia pośredniego										Środki przeciwpancerne				Ogółem dział
			82 M	120 M	122 H	122 A	152 Hb	152 HA	BM-13 14	Razem	85 A	PKK	SRG	Razem			
1 DZ	Artyleria organiczna		54	27	54	6	-	12	12	165	17	38	18	73	238		
	Wzmocnienie																
	Razem:		54	27	54	6	-	12	12	165	17	38	18	73	238		
2 DZ	Artyleria organiczna		54	27	54	6	-	12	12	165	17	38	18	73	238		
	Wzmocnienie: FBAA /bez 4 d/		-	-	-	-	-	54	-	54	-	-	-	-	54		
	Razem:		54	27	54	6	-	66	12	219	17	38	18	73	292		
3 DZ	Artyleria organiczna		54	27	54	6	-	12	12	165	17	38	18	73	238		
	Wzmocnienie: 3 i 4/1 ABAA		-	-	-	18	-	18	-	36	-	-	-	-	36		
	Razem:		54	27	54	24	-	30	12	201	17	38	18	73	274		
4 DPanc	Artyleria organiczna		18	9	30	-	12	-	12	81	3	10	6	19	100		
	Wzmocnienie: 1 ABAA /bez 314 d/ i 4/FBAA		-	-	-	-	-	54	-	54	-	-	-	-	54		
	Razem:		18	9	30	-	12	54	12	135	3	10	6	19	154		
5 DPanc	Artyleria organiczna		18	9	30	-	12	-	12	81	3	10	6	19	100		
34 DZ	Dywizja osłonowa /art.organiczna/		54	27	54	6	-	12	12	165	17	38	18	73	238		
Jedn.arm.	1 ABAA		-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
	apappanc		-	-	-	-	-	-	-	-	30	-	-	30	30		
	FBAA /wzmocnienie armii/		-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
	Ogółem:		252	126	276	42	24	174	72	966	104	172	84	360	1326		

Uwaga: Organizacja artylerii według obowiązujących etatów ćwiczebnych.

Jeżeli natomiast armia otrzyma na wzmocnienie frontową brygadę artylerii armat i frontowy pułk artylerii przeciwpancernej, lub jeden z nich, to brygadę artylerii przydziela się dywizjom na zasadzie przydziału brygady armijnej, a pułk artylerii przeciwpancernej pozostawia się w dyspozycji dowódcy armii, tworząc z niego drugi odwód przeciwpancerny armii. W określonej sytuacji operacyjno - taktycznej, nie wskazującej na potrzebę tworzenia w armii dwóch odwodów przeciwpancernych, armijny pułk artylerii przeciwpancernej można przydzielić jednej z dywizji działającej na kierunku największego zagrożenia pancernego nieprzyjaciela. Przydział do dywizji frontowego pułku artylerii przeciwpancernej może nastąpić jedynie za zgodą dowódcy frontu.

Podczas planowania przydziału artylerii dla dywizji należy uwzględnić miejsce, rolę i zadania danej dywizji w operacji zaczepnej armii, przydzielony dla niej limit rakiet z ładunkiem jądrowym i chemicznym oraz zadania wykonywane środkami armii na korzyść danej dywizji.

Dla dywizji działających na kierunku głównego uderzenia armii należy przydzielić 2 - 4 dywizjony artylerii, jeżeli armia wzmocniona będzie frontową brygadą artylerii armat oraz 1-2 dywizjony, jeżeli armia nie otrzyma artylerii wzmocnienia. Dywizji działającej na kierunku pomocniczym uderzenia armii można przydzielić 1 - 2 dywizjony artylerii tylko wówczas, gdy armia otrzyma wzmocnienie w artylerii. Z chwilą wprowadzenia do bitwy dywizji drugiego rzutu operacyjnego /odvodu/ armii przydziela się drogą zmiany podporządkowania z dywizji będącej w walce - 2 dywizjony artylerii. Zmianę podporządkowania artylerii w toku operacji planuje się i podaje zainteresowanym dowódcom artylerii dywizji z awczasu.

Ze względu na trudności w zaopatrywaniu poszczególnych dywizjónów brygady w amunicję, materiały pędne i smary, żywność i inne środki materiałowe należy unikać rozdzielania brygady do więcej niż dwu sąsiadujących ze sobą dywizji. Sztab brygady należy przydzielać do jednej z dywizji, której przydzielono najwięcej dywizjónów danej brygady. Po - dział artylerii powinien jednocześnie umożliwiać najprostsz y sposób zmiany jej podporządkowania dywizjom wchodzącym do bitwy w toku operacji.

Armia działająca na kierunku głównego uderzenia frontu może otrzymać na operację zaczepną początkowego okresu wojny, prowadzoną z użyciem broni masowego rażenia około trzech jednostek dział do podstawowych kalibrów dział, a bez użycia broni masowego rażenia - około pięciu - sześciu jednostek ognia.

Możliwości ogniowe artylerii określa się w ogólnej powierzchni obezwładnienia celów w hektarach, przy czym wszystkie cele przyjmuje się jako siły żywe i środki ogniowe ukryte.

W celu określenia ogólnych możliwości ogniowych artylerii armii w planowanej operacji, oficerowie szefostwa wojsk raketowych i artylerii armii powinni mieć wcześniej przygotowane dane dotyczące możliwości ogniowych poszczególnych kalibrów dział /moździerzy, wyrzutni artyleryjskich/ przy użyciu jednej działkowej jednostki ognia oraz możliwości ogniowe artylerii organicznej armii przy użyciu jednej armijnej jednostki ognia.

Po otrzymaniu zadań bojowych, w tym danych o artylerii wzmocnienia i ilości przydzielonej na operację armijną amunicji artyleryjskiej, szefostwo wojsk raketowych i artylerii armii uaktualnia możliwości ogniowe artylerii armii przy użyciu jednej armijnej jednostki ognia, a po ich pomnożeniu przez wielkość przydzielonej amunicji - określa ogólne możliwości ogniowe artylerii armii. Jeden z wariantów ogólnych możliwości ogniowych artylerii armii oraz sposób ich obliczenia podany jest w tabeli G.

Niezależnie od ogólnych możliwości ogniowych artylerii armii, szefostwo wojsk raketowych i artylerii armii może określać możliwości ogniowe artylerii poszczególnych dywizji pierwszego rzutu, zwłaszcza - cza na okres ogniowego przygotowania natarcia i początkową fazę ogniowego wsparcia natarcia. Czynność tę wykonuje się dopiero po podziale amunicji artyleryjskiej.

Podział rakiet i amunicji artyleryjskiej.

Otrzymany limit rakiet i amunicji artyleryjskiej na szczeblu armii dzieli się na poszczególne zadania, dni operacji i związki taktyczne, a limit rakiet dzieli się ponadto na poszczególne rodzaje obiektów.

Podział rakiet i amunicji w okresie planowania operacji jest orientacyjny i w toku operacji może ulegać zmianom stosownie do wytworzonej sytuacji na polu bitwy /walki/.

Wstępnym etapem pracy zespołu /wydziału/ planowania w tym zakresie jest podział rakiet na obiekty. Jest to istotne zagadnienie w procesie planowania użycia wojsk raketowych, gdyż odzwierciedla ono koncepcję dowódcy armii dotyczącą użycia broni jądrowej oraz wysiłków poszczególnych rodzajów wojsk /sił zbrojnych/ w planowanej operacji, a ponadto stanowi podstawę podziału zadań między rodzaje wojsk oraz

Tabela G

OGÓLNE MOŻLIWOŚCI OGNIOWE ARTYLERII ARMII

/ wariant /

Rodzaj amunicji	Liczba pocisków	Of w do	Norma pocisków na 1 ha strz	zrywanych	ukrytych	Możliwość ognione działka przy uzysciu 1 do / w ha /	Liczba działka w armii	Możliwość ognione maszynowych działek przy uzysciu 1 do / w ha /	PrzydZIAK na operacje zaczepną armii / w arm. do /	Ogólne możliwości	Ogólne możliwości / w ha /
82 mm M	120	300	0,4	252	101	1,8	182				
120 mm M	80	140	0,57	126	72	1,8	130				
122 mm H	76	150	0,5	276	138	2,5	345				
122 mm A	75	150	0,5	42	21	3,0	63				
152 H	57	90	0,63	24	15	2,5	37				
152 HA	52	90	0,58	174	101	3,2	320				
BM-14	80	170	0,47	72	34	2,4	82				
85 mm A	68	350	0,2	104	21	1,6	34				
Razem możliwości ogniowe artylerii armii											1193 v
Przebieg ogólna powierzchnia celów dywizji NRF											ok. 750 v
Możliwość obciążenia nieprzyjaciela / w dyw. /											ok. 1,5 v

podziału rakiet na zadania, dni operacji i związku. Z tego powodu zagadnienie podziału rakiet na obiekty powinno być rozstrzygane wspólnie z oddziałem operacyjnym sztabu armii oraz przedstawicielami lotnictwa. Ze względu na to, że podstawowym środkiem rażenia nieprzyjaciela są wojska raketowe i artyleria, propozycje w tym zakresie może opracować szefostwo wojsk raketowych i artylerii, a następnie uzgodnić z oddziałem operacyjnym armii i przedstawicielami lotnictwa.

W celu dokonania orientacyjnego podziału rakiet na obiekty zespół /wydział/ planowania powinien:

- przeanalizować koncepcję użycia broni jądrowej, zadania wykonywane przez środki przenoszenia broni jądrowej /chemicznej/ frontu, otrzymane zadania wojsk raketowych i artylerii armii oraz określić ogólne możliwości wojsk raketowych armii rażenia nieprzyjaciela /tabela F/; przydział rakiet na operację zaczepną armii wpisać do specjalnie w tym celu przygotowanej tabeli /tabela H/;
- dane z zestawienia sił i środków nieprzyjaciela /tabela A/ otrzymane z wydziału rozpoznawczego wpisać do tabeli H /kolumna 3/, środki /posterunki/ kierowania i naprowadzania lotnictwa wpisać do rubryk 7 i 8 tej tabeli;
- od ogólnej liczby obiektów nieprzyjaciela w pasie natarcia armii /kolumna 3/ odjąć obiekty rażone siłami i środkami frontu /kolumna 4/, a pozostałe obiekty /kolumna 5/ zakwalifikować do rażenia siłami i środkami armii; jeżeli front niszczy określone związki taktyczne /dywizje/ nieprzyjaciela, to w kolumnie 4 uwzględnia się również pojedyncze obiekty /cele/ tych związków, takie jak np. wyrzutnie rakiet, baterie dział atomowych, stanowiska dowodzenia itp.;
- po określeniu ogólnych możliwości wojsk raketowych /według typów rakiet/ i artylerii armii oraz uzgodnieniu możliwości lotnictwa przydzielić obiekty do rażenia poszczególnym wykonawcom /kolumny 6-10/; podczas podziału obiektów między wojska raketowe, lotnictwo i artylerię należy brać pod uwagę ich zasięg działania /uderzeń, ognia/ możliwości wykonania zadania we właściwym czasie oraz pewność i dokładność jego wykonania;

ORIENTACYJNY PODZIAŁ RAKIET NA OBIEKTY W OPERACJI ZACZĘTEJ ARMII
/wariant/

L.p.	Nazwa obiektu	Ogólna liczba obiektów /z tab.3/	Z tego zwalczą front armia	Planuje się zwalczać siłami i środkami		Liczba rakiet na 1 obiekt		Planuje się zużyć rakiet		Razem rakiet
				RCT	RT	art. lotniczna	działa niem wojsk	OT	J	
1.										
2.	Wyrzutnie ROT	4	2	2	-	-	1	20	20	40
3.	Wyrzutnie RT	24	6	18	5	4	3	2	2	4
4.	Baterie dział atomowych	35	4	31	10	8	6	-	-	10
5.	Samoloty nosiciele na lotniskach	8	6	2	2	-	1	2	-	2
6.	Baterie rakiet OPL	8	4	4	2	-	1	2	-	2
7.	SD-KA, dywizji i równorzędne	11	1	10	3	2	5	2	2	4
8.	SD armii, Gr. A i równorzędne	2	2	-	-	-	-	2	5	3
9.	Składy broni spec.	5	3	2	2	-	-	-	-	-
10.	Dywizje I rzutu	2	-	2	1	1	1	2	8	11
11.	Dywizje II rzutu	1	1	-	-	-	-	2	2	2
12.	Dywizje II rzutu armii /Gr.A/	1	-	1	1/2	1/2	1	3	4	9
13.	Inne obiekty							2	3	2
Razem:								20	20	40

Uwagi: 1/ Oznacza uczestnictwo w niszczeniu /obezwładnieniu/ danego obiektu.

2/ Praktycznie na dany obiekt wydzielono mniej rakiet niż to przewidują normy, gdyż w ich niszczeniu uczestniczy ponadto artyleria, lotnictwo i nacierające wojska.

3/ Rakiety wykazane w rubryce 13 stanowią jednocześnie rezerwę dowódcy armii.

- na podstawie analizy obiektów wydzielonych do rażenia przez wojska raketowe, określić liczbę rakiet jądrowych i chemicznych niezbędną do ich porażenia /kolumny 11-14/;
- na podstawie ilości obiektów wydzielonych do rażenia przez wojska raketowe oraz niezbędnej liczby rakiet do porażenia każdego obiektu wyciągnąć wniosek co do ogólnej potrzeby rakiet do wykonania zadania;
- porównać potrzebną ilość rakiet z limitem ich przydziału oraz ustalić orientacyjny podział rakiet na obiekty /kolumny 15-18/.

Jeden z możliwych wariantów orientacyjnego podziału rakiet na obiekty podany jest w tabeli U.

Podczas podziału rakiet na zadania, przydzielony na operację zaczepną armii limit rakiet, dzieli się ilościowo według rodzajów rakiet i ich mocy na zadanie bliższe i dalsze oraz część przydzielonego limitu rakiet pozostawia się w rezerwie dowódcy armii. Wstępną decyzję o podziale otrzymanego limitu rakiet na zadanie pobiera dowódca armii w koncepcji użycia broni jądrowej, a konkretyzacja tego podziału następuje podczas oceny położenia i po wykonaniu przedsięwzięć związanych z podziałem rakiet na obiekty.

Podstawowymi czynnikami wpływającymi na podział rakiet na zadanie bliższe i dalsze są przewidywane siły nieprzyjaciela /liczba obiektów z tabeli H/, które armia ma rozbić w poszczególnych zadaniach i wynikający z nich zakres zadań wojsk raketowych oraz zakładany przez dowódcę armii sposób rozegrania operacji zaczepnej. Niekiedy na podział rakiet na zadania mogą mieć także wpływ terminy dowozu rakiet do armii. Mając na uwadze to, że głównym celem zadania bliższego armii jest zniszczenie zasadniczych sił nieprzyjaciela, wyznacza się na wykonanie tego zadania najwięcej rakiet.

W przeciętnych warunkach na zadanie bliższe armii wydzielą się około 60-65% ogólnego limitu rakiet z ładunkiem jądrowym i do 50% rakiet z ładunkiem chemicznym, a na zadanie dalsze około 25-30% rakiet z ładunkiem jądrowym i około 40% rakiet z ładunkiem chemicznym. Około 10% rakiet z ładunkiem jądrowym i chemicznym pozostawia się w rezerwie dowódcy armii. Konkretna sytuacja operacyjno-taktyczna może dyktować inny procentowy podział rakiet na zadanie.

Wydzielony limit rakiet na zadanie bliższe dzieli się następnie na poszczególne dni operacji, w tym również na pierwsze uderzenie jądrowe. Liczbę i rodzaj rakiet, jakie należy wydzielić na pierwsze uderzenie jądrowe, z zasady ustala dowódca frontu /na podstawie propozycji szefa wojsk raketowych i artylerii frontu/. Może ona wynosić około 30, 40 % ogólnego limitu rakiet z ładunkiem jądrowym, wydzielony^h na operację zaczepną armii, lub około 50-60% i więcej limitu tych rakiet wydzielonego na zadanie bliższe armii. Rakiety z ładunkiem chemicznym na pierwsze uderzenie jądrowe wydziela się tylko wówczas, gdy zakres zadań przekracza możliwości ich wykonania posiadаныmi /wydzielonymi/ rakietami z ładunkiem jądrowym.

Rakiety na poszczególne dni operacji dzieli się na tej samej zasadzie jak na zadania tzn. na podstawie przewidywanych sił nieprzyjaciela, które armia ma rozbić w tych dniach operacji. W tym celu od limitu rakiet wydzielonego na zadanie bliższe odejmuje się rakiety przeznaczone na pierwsze uderzenie jądrowe, a pozostałe rozdziela się w sposób wyżej podany na poszczególne dni operacji.

W końcowej fazie limit rakiet taktycznych, wydzielonych na pierwszy dzień operacji /w tym na pierwsze uderzenie jądrowe/ dzieli się między związki taktyczne /drt/, uczestniczące w wykonaniu zadań w pierwszym dniu operacji. Obowiązuje przy tym ogólnie przyjęta zasada, że większą liczbę rakiet otrzymują te związki taktyczne, które wykonują główne zadania. Przydział rakiet związkom taktycznym na następne dni walki określa się w toku operacji w przeddzień danego dnia walki. Jeden z wariantów podziału rakiet na zadania, dni operacji i związki podany jest w tabeli I.

Jeżeli trudno jest przewidzieć wysiłki wojsk raketowych w poszczególnych dniach operacji, to zamiast podziału rakiet na dni operacji można podzielić je na ważniejsze zadania armii wykonywane w zadaniu bliższym jak np.:

- udział w pierwszym uderzeniu jądrowym;
- rozgromienie nieprzyjaciela w bitwie spotkaniowej;
- rażenie podchodzących i wychodzących do przeciwuderzenia odwołów nieprzyjaciela;
- forsowanie z marszu szerokich przeszkód wodnych;
- wprowadzanie do bitwy drugiego rzutu armii;
- wysadzenie desantów powietrznych itp.

W tym wypadku zmienia się odpowiednio rubryki tabeli I, odnoszące się do podziału rakiet wydzielonych na zadanie bliższe. Podział ten jest również orientacyjny, a jego skonkretyzowanie następuje w toku operacji.

W praktyce nie stosuje się wydzielania specjalnego limitu rakiet do zwalczania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela. Jest bowiem rzeczą zrozumiałą, że najbardziej niebezpieczne i najważniejsze obiekty /cele/ należy zwalczać wszystkimi siłami i środkami znajdującymi się w dyspozycji armii w pierwszej kolejności.

Amunicję artyleryjską dzieli się na zadania, dni operacji i związki, na tych samych zasadach co podział rakiet, z tym że w podziale amunicji uwzględnia się ponadto zakres zadań wykonywanych przez wojska raketowe i inne środki rażenia.

Podczas planowania podziału amunicji artyleryjskiej na zadania bierze się pod uwagę:

- siły nieprzyjaciela, jakie armia ma rozbić w zadaniu bliższym i dalszym;
- planowaną ilość uderzeń jądrowych i chemicznych w obu zadaniach i przewidywane straty nieprzyjaciela od tych uderzeń;
- czas trwania zadania bliższego i dalszego;
- warunki terenowe /konieczność przekamywania określonych rubieży nieprzyjaciela/;
- planowany dowóz amunicji do armii.

W przeciętnych warunkach na zadanie bliższe armii może być wydzielone około 50-60% ogólnego limitu amunicji na operację zaczepną, na zadanie dalsze około 30-40% limitu i w rezerwie dowódcy armii pozostawia się do 10% limitu. Jeżeli w zadaniu bliższym armii planuje się rażenie większości sił i środków nieprzyjaciela bronią jądrową i przewiduje się, że czas trwania zadania dalszego będzie dużo dłuższy od czasu trwania zadania bliższego, to procentowy podział amunicji na oba zadania może być równomierny, a w niektórych wypadkach na zadanie dalsze można wydzielić więcej amunicji niż na zadanie bliższe.

Amunicję artyleryjską na poszczególne dni operacji dzieli się procentowo z limitu przeznaczanego na zadanie bliższe na podstawie:

- przewidywanych zadań ogniowych artylerii w poszczególnych dniach operacji /konieczność ogniowego zabezpieczenia przekamywania obrony nieprzyjaciela, boju spotkaniowego, pościgu itp/;

- liczby walczących dywizji w poszczególnych dniach operacji;
- planowanego dobowego dowozu amunicji do armii.

Najwięcej amunicji należy wydzielić na te dni operacji, w których przewiduje się przekamywanie określanych rubieży nieprzyjaciela, forsowanie szerokich przeszkód wodnych, odpieranie silnych przeciwuderzeń nieprzyjaciela itp.

Podział amunicji artyleryjskiej na poszczególne związki i samodzielne oddziały wykonuje się tylko na jeden dzień operacji na podstawie roli i zadań tych związków /oddziałów/ w danym dniu operacji. Najwięcej amunicji z reguły przydziela się związkom taktycznym, działającym na głównym kierunku uderzenia armii. Amunicję artyleryjską dla dywizji przydziela się z uwzględnieniem artylerii wzmocnienia ze szczebla armii.

Jeden z możliwych wariantów podziału amunicji artyleryjskiej na zadania, dni operacji i związki /oddziały/ w operacji zaczepnej armii, prowadzonej w warunkach użycia broni masowego rażenia, podany jest w tabeli J.

Jeden ze sposobów planowania podziału amunicji artyleryjskiej w operacji zaczepnej armii podany jest w "Vademecum taktyczno - technicznym wojsk raketowych i artylerii" - Art. 285/67.

Dokonany podział rakiet i amunicji artyleryjskiej na zadania, dni operacji i związki /oddziały/ należy przedstawić dowódcy armii do zatwierdzenia, a następnie niezbędne dane w tym zakresie przekazać szefowi służby uzbrojenia i elektroniki armii w celu zaplanowania ich dowozu oraz do podległych sztabów dla organizacji planowania użycia wojsk raketowych i artylerii.

Planowanie uderzeń raketowych

Planowanie uderzeń raketowych jest jednym z podstawowych zadań szefostwa wojsk raketowych i artylerii armii i obejmuje:

- określenie zakresu zadań, niezbędnej ilości rakiet, wymaganych mocy ładunków jądrowych, rodzaju i wysokości wybuchów, a także czasu i kolejności wykonania uderzeń;
- podział zadań między związki i oddziały rakiet;
- określenie współrzędnych punktów przygotowania danych, oczekiwanych wskaźników skuteczności rażenia i warunków bezpieczeństwa wojsk;
- opracowanie odpowiednich uderzeń w formie dokumentów bojowych.

PODZIAŁ AMUNICJI ARTYLERYJSKIEJ W OPERACJI ZACZEPNEJ ARMII
/variant/

Rodzaj amunicji	Podział amunicji na operację armijną /w armijnnych jo/	Podział amunicji na zadania bliższe		Podział amunicji na zadania bliższe		Podział amunicji na zadania bliższe		Przydział związkom i oddziałom na ... /D1/		3 DZ	4 DPanc	2 DZ	3 DZ	OPpanc A
		w armijnnych jo	rezerva	D1	D2	w armijnnych jo	w armijnnych jo	w armijnnych jo	w armijnnych jo					
Moździerzowa	1,8	0,9	0,7	0,2	0,4	0,5	0,4	0,25	0,8	1,1	0,15	0,6	0,6	-
122 mm H	2,5	1,2	1,0	0,3	0,5	0,7	0,5	0,3	1,2	1,4	0,2	0,8	0,8	-
122 mm A	3,0	1,4	1,3	0,3	0,6	0,8	0,6	0,16	1,2	-	0,64	0,9	0,9	-
152 mm H	2,5	1,1	1,1	0,3	0,5	0,6	0,5	-	-	1,2	-	-	-	-
152 mm HA	3,2	1,6	1,3	0,3	0,95	0,95	0,65	0,42	1,0	1,2	0,4	0,8	0,8	-
BM-14	2,4	1,2	1,0	0,2	0,7	0,7	0,5	0,24	1,2	1,4	0,28	0,9	0,9	-
85 mm A	1,6	0,8	0,6	0,2	0,5	0,5	0,3	0,1	0,5	0,7	0,03	0,1	0,5	0,27
SFG-9	1,3	0,6	0,5	0,2	0,35	0,35	0,25	0,15	0,6	0,6	0,05	0,6	0,6	-
PPK	2,2	1,1	0,9	0,2	0,6	0,6	0,5	0,28	1,0	0,9	0,07	0,9	0,9	-
%	100%	50%	40%	ok, 10%	60%	60%	40%							

Planowanie uderzeń jądrowych i chemicznych w okresie planowania operacji z reguły wykonuje się tylko na okres pierwszego uderzenia jądrowego. W celu wykonania przez wojska raketowe pozostałych zadań uderzenia jądrowe i chemiczne w tym okresie planuje się orientacyjnie, określając przypuszczalny charakter zadań, prawdopodobne obiekty rażenia, zużycie rakiet oraz przewidywane związki i oddziały rakiet do wykonania tych zadań. Uderzenia raketowe dla wykonania tych zadań planuje się w toku operacji bezpośrednio po podjęciu decyzji przez dowódcę armii na wykonanie danego zadania.

Planowanie uderzeń raketowych, podobnie jak planowanie innych zagadnień użycia wojsk raketowych, przeprowadza się wspólnie z podstawowymi komórkami sztabu armii.

Celem pierwszego uderzenia jądrowego z reguły jest:

- zniszczenie naziemnych i powietrznych środków napadu jądrowego oraz wojsk głównego zgrupowania uderzeniowego nieprzyjaciela;
- zadanie nieprzyjacielowi w bardzo krótkim czasie dużych strat w podstawowych siłach i środkach;
- zdeorganizowanie systemu dowodzenia i zaopatrywania wojsk nieprzyjaciela w celu uniemożliwienia mu rozwinięcia planowanej operacji i prowadzenia skutecznych działań;
- stworzenie wojskom własnym dogodnych warunków do szybkiego wykonania postawionych im zadań bojowych.

Pierwsze uderzenie jądrowe powinno być bardzo silne oraz wykonane z zaskoczeniem i maksymalną ilością sił i środków ogniowych na całą głębokość jego ugrupowania operacyjnego. Jeżeli zakres zadań przekracza jednoczesne możliwości bojowe wojsk raketowych, to w pierwszym uderzeniu jądrowym związki i oddziały rakiet mogą wykonywać powtórne uderzenia.

W zależności od stopnia gotowości związków i oddziałów rakiet, ich położenia w chwili wykonywania pierwszego uderzenia jądrowego, zakresu wykonywanych zadań oraz ilości przydzielonych /posiadanych/ rakiet, w pierwszym uderzeniu jądrowym z wojsk raketowych armii może wziąć udział:

- armijna brygada rakiet operacyjno-taktycznych - gdy pierwsze uderzenie jądrowe będzie wykonywane przed wejściem wojsk armii do bitwy i rozmieszczenie brygady /zasięg/ pozwoli na wykonanie uderzeń;
- armijna brygada rakiet operacyjno-taktycznych, dywizjony rakiet taktycznych pierwszego rzutu operacyjnego armii, a niekiedy i drugiego rzutu operacyjnego armii /zwłaszcza dywizjony R-70/ -

pierwsze uderzenie jądrowe wykonywane będzie równo -
cześnie z przejściem wojsk armii do operacji lub w
toku jej trwania.

Zasadnicze planowanie pierwszego uderzenia jądrowego odbywa
się na szczeblu frontu. Stąd też większość zagadnień związanych ze
sposobem wykorzystania wojsk raketowych armii w tym okresie armia
otrzymuje z frontu. Na szczeblu frontu ustalana jest koncepcja użycia
broni jądrowej i zakres jej zadań w pierwszym uderzeniu jądrowym, za-
sadnicze obiekty uderzeń, podział obiektów między wojska raketowe i
lotnictwo oraz na poszczególne typy rakiet, liczba uderzeń jądrowych
do każdego obiektu z podaniem wykonawcy, mocy ładunków jądrowych i ro-
dzaju wybuchu, liczba zaangażowanych do tego celu wyrzutni poszczegól-
nych typów i zużycie rakiet, liczba salw, zasadnicze warianty wykona-
nia pierwszego uderzenia jądrowego, sygnały wykonania pierwszego ude-
rzenia jądrowego, termin gotowości i inne zagadnienia. W wyniku tego
planowania w sztabie frontu opracowywany jest plan pierwszego uderze-
nia jądrowego, z którego wyciąg przesyłany jest do armii.

Treść zadań przekazywanych w wyciągu z planu pierwszego uderze-
nia jądrowego ze sztabu frontu do armii, zwłaszcza w odniesieniu do
uderzeń wojsk raketowych armii, zależy od sytuacji oraz możliwości
sztabu frontu w zakresie konkretnego planowania uderzeń poszczególnych
wykonawców, może być różna. Schematycznie obrazuje to tabela K.

Z tabeli K wynika, że w pierwszym wypadku /wariant I/ w wy-
ciągu sztab armii /szefostwo wojsk raketowych i artylerii armii/ mo-
że otrzymać konkretne zadania /uderzenia/ dla wszystkich wykonawców, w
drugim /wariant II/ - konkretne zadania tylko dla armijnej brygady ra-
kiet operacyjno - taktycznych, a dla dywizjonów rakiet taktycznych
tylko zadania taktyczne, w trzecim - zadania taktyczne dla wszystkich
wykonawców armii. We wszystkich jednak wypadkach /wariantach/ sztab
frontu przekazuje do armii:

- zadania wykonywane przez wojska raketowe i lotnictwo
frontu w pasie natarcia armii;
- zasadnicze obiekty uderzeń lub rodzaje obiektów, liczbę wy-
rzutni według typów oraz ilość rakiet według rodzajów i
mocy ładunków, jakie należy użyć w pierwszym uderzeniu;
- sposób /zasadnicze warianty/ wykonania pierwszego uderze-
nia jądrowego;
- sygnały i termin gotowości wojsk raketowych.

Tabela K

Zagadnienia	Zakres zagadnień w wariantach		
	Wariant I	Wariant II	Wariant III
Informacyjnie-objekty zwalczane środkami frontu, a znajdujące się w pasie natarcia armii	tak	tak	tak
Objekty uderzeń ABROT z wyznaczeniem rodzaju rakiety i mocy ładunku oraz rodzaju wybuchu	tak	tak	Tylko ilość rakiet, jaką należy zużyć w pierwszym uderzeniu ze wskazaniem obiektów dla
Objekty uderzeń drt z wyznaczeniem rodzaju rakiety i mocy ładunku oraz rodzaju wybuchu	tak	Tylko ilość rakiet, jaką należy zużyć w pierwszym uderzeniu ze wskazaniem obiektów	BROT i ewentualnie dla drt
Czas, kolejność i sposób wykonania pierwszego uderzenia	tak	tak	tak
Sygnaly	tak	tak	tak

Należy zaznaczyć, że w większości sytuacji wypadek /wariant/ pierwszy może być rozpatrywany tylko z teoretycznego punktu widzenia, bowiem istnieje małe prawdopodobieństwo praktycznego zastosowania go na współczesnym polu walki. W warunkach szybko zmieniającej się sytuacji sztab frontu z reguły nie będzie miał możliwości konkretnego zaplanowania zadań /uderzeń/ dla wszystkich dywizjonów rakiet taktycznych, uczestniczących w pierwszym uderzeniu jądrowym.

Zakres pracy szefostwa wojsk rakietowych i artylerii armii podczas planowania pierwszego uderzenia zależy od wyżej podanych wariantów planowania przez sztab frontu. W wariantcie pierwszym - planowanie polegać będzie na udokładnieniu otrzymanych zadań, sprecyzowaniu punktów przygotowania danych oraz określeniu wskaźników skuteczności rażenia, w drugim - na udokładnieniu zadań ABROT i zaplanowaniu zadań dla drt, w trzecim - na zaplanowaniu zadań dla ABROT i drt.

Planowanie udziału wojsk rakietowych armii w pierwszym uderzeniu jądrowym na szczeblu armii może być wykonywane podobnie jak na szczeblu frontu:

- w pełnym zakresie dla wszystkich wykonawców tzn. dla ABROT i drt dywizji pierwszego rzutu armii;

- dla części wykonawców tzn. dla ABROT i drt dywizji działającej na głównym kierunku uderzenia armii;
- tylko dla ABROT.

W drugim i trzecim wypadku szczegółowe zadania dla dywizjonów rakiet taktycznych planują sztaby dywizji.

Jeżeli sztab frontu nie sprecyzował dokładnie obiektów rażenia w pierwszym uderzeniu jądrowym dla wojsk rakietowych armii, to szefostwo wojsk rakietowych i artylerii armii, planując obiekty uderzeń rakietowych powinno przestrzegać następujących zasad:

- w pierwszym uderzeniu jądrowym niszczyć najważniejsze obiekty nieprzyjaciela;
- uderzenia jądrowe pierwszej salwy planować na obiekty, które mogą w stosunkowo krótkim czasie zmienić swoje położenie /w tym również środki przenoszenia broni jądrowej/, natomiast obiekty stacjonarne /składy amunicji jądrowej, część środków obrony przeciwlotniczej, urządzenia tyłowe, węzły komunikacyjne itp/ można niszczyć w drugiej kolejności;
- do szczególnie ważnych obiektów przewidywać przynajmniej dwóch wykonawców, z tym że dla drugiego wykonawcy z reguły obiekt ten wyznacza się jako zapasowy;
- ewentualne uderzenia chemiczne planować tylko w drugiej kolejności;
- nie rozpraszać wysiłku wojsk rakietowych na dużą ilość obiektów; zwalczane obiekty powinny być całkowicie zniszczone lub powinny utracić zdolność do prowadzenia dalszych działań bojowych;
- posiadać na okres pierwszego uderzenia jądrowego niezbędną liczbę pododdziałów dyżurnych.

Liczba pododdziałów dyżurnych na okres pierwszego uderzenia jądrowego zależy od zakresu zadań wojsk rakietowych na ten okres, w tym od ilości wykrytych środków napadu jądrowego nieprzyjaciela oraz od liczby posiadanych wyrzutni i rakiet. W skali armii na okres pierwszego uderzenia jądrowego należy posiadać przynajmniej jedną baterię dyżurną rakiet operacyjno-taktycznych i 1-2 baterie rakiet taktycznych.

Jeżeli przed wykonaniem pierwszej salwy zostanie wykryta duża ilość środków napadu jądrowego nieprzyjaciela oraz istnieje małe prawdopodobieństwo dodatkowego wykrycia tych środków bezpośrednio przed lub po pierwszej salwie, to na okres pierwszej salwy można nie wyznaczać pod-

oddziałów dyżurnych rakiet, należy jednak posiadać dyżurne pododdziały lotnictwa i artylerii.

W celu szerszego omówienia praktycznego sposobu planowania przez sztab armii udziału wojsk raketowych armii w pierwszym uderzeniu jądrowym frontu poniżej przedstawiono jeden z możliwych wariantów tego planowania. Założono, że szefostwo wojsk raketowych i artylerii armii otrzymało ze sztabu frontu w wyciągu z planu pierwszego uderzenia jądrowego tylko uderzenia wykonywane w pasie natarcia armii środkami frontu oraz sygnały i ogólny sposób wykonania pierwszego uderzenia /tabela L/. Wcześniej sztab frontu podał liczbę wyrzutni, jaką należy zaangażować do pierwszego uderzenia jądrowego /tabela B/ oraz limit rakiet, które należy zużyć w tym uderzeniu /tabela I/. Pozostałe zagadnienia związane z planowaniem pierwszego uderzenia jądrowego dla środków armii zgodnie z decyzją dowódcy frontu mają być rozwiązane na szczeblu armii.

Tryb postępowania zespołu /wydziału/ planowania szefostwa wojsk raketowych i artylerii armii w tym wypadku powinien być następujący:

1. Na specjalnie w tym celu przygotowaną mapę lub oleatę należy nanieść:
 - wyniki oceny nieprzyjaciela z punktu widzenia obiektów uderzeń jądrowych;
 - planowane rejony stanowisk startowych ABROT i drt dywizji pierwszego rzutu armii i ich zasięgi;
 - wydzielony dla nich limit rakiet na pierwsze uderzenie jądrowe;
 - dane uzyskane z planu pierwszego uderzenia jądrowego /obiekty uderzeń środkami frontu i sygnały/.
2. Na podstawie otrzymanych ze sztabu frontu zadań oraz koncepcji użycia broni jądrowej dowódcy armii - sprecyzować obiekty uderzeń jądrowych /chemicznych/ wojsk raketowych armii.
3. Przy pomocy oficerów wydziału rozpoznawczego przeprowadzić analizę planowanych obiektów uderzeń oraz określić niezbędne siły i środki do ich porażenia.
4. Przez porównanie potrzeb rażenia wybranych obiektów uderzeń oraz możliwości wojsk raketowych w tym zakresie ustalić optymalny sposób porażenia tych obiektów, określając:
 - obiekty, które należy porazić w pierwszej i drugiej salwie;

Tabela L

PLAN PIERWSZEGO UDERZENIA JĄDROWEGO FRONTU /wariant/
/Wyciąg dla armii/

Związki operacyjne i taktyczne	Wykonawcy		Pierwsza salwa sygnał "GROM"				Druga kolejność w miarę gotowości					
	oddział	baterie	Rodzaj i moc głowicy	nr nr celu	Nazwa obiektu /celu/	S _o /P/	Obiekt /cel/ zapasowy	Rodzaj i moc głowicy	nr nr celu	Nazwa obiektu /celu/	S _o /P/	Obiekt /cel/ zapasowy
FBROT	1 drot	40 KT 1	0203 40 KT	0203	Samoloty nosiciele broni jądrowej na lotnisku		0207	40 KT		Dyżurna		0208
		2	20 KT	0205	Wyrzutnie pocisków raketowych "Sergeant" w rejonie SS		0203	100 KT	0208	Skład broni jądrowej		
		3	20 KT				40 KT	0209	SD Grupy Armii		0206	
	2 drot	5	100 KT	0207	Samoloty nosiciele broni jądrowej na lotnisku		0205	20 KT		Dyżurna		0204
		6	40 KT		Dyżurna		0205					
	AL							2x30 KT 5x50 KT	0206 ^{1/}	3 DPanc /N/ w rejonie ześrodkowania		
Razem:			180 KT				350 KT					

Uwagi: 1/ Uderzenie lotnictwa na obiekt 0206 wykonywane będzie po około 25 minutach po pierwszej salwie wojsk raketowych.

2/ Położenie obiektów - jak oleata /praktycznie położenie obiektów podane jest na schemacie 1/.

- ilość, rodzaj i moc ładunków jądrowych do każdego obiektu oraz rodzaj i wysokość wybuchu;
- wykonawców uderzeń jądrowych /chemicznych/ do obiektów zasadniczych i zapasowych;
- wskaźniki skuteczności rażenia każdego obiektu.

5. Nadać poszczególnym obiektom /celom/ odpowiednią numerację oraz wpisać do specjalnej tabeli /tabela M/.

Sporządzony w formie tabeli M plan udziału wojsk rakietowych armii w pierwszym uderzeniu jądrowym frontu jest - przy stawianiu zadań brygadzie rakiet operacyjno - taktycznych i dowódcom artylerii dywizji oraz przy opracowywaniu innych dokumentów bojowych - dokumentem pomocniczym szefostwa wojsk rakietowych i artylerii armii.

W celu określenia przybliżonego czasu wykonania uderzeń, zwłaszcza drugiej kolejności oraz ujęcia przedsięwzięć związanych z rozpoznaniem obiektów uderzeń i kontrolą skutków tych uderzeń można opracowywać na szczeblu armii zamiast planu udziału wojsk rakietowych armii w pierwszym uderzeniu jądrowym grafik udziału wojsk rakietowych armii w pierwszym uderzeniu jądrowym. Jeden z wariantów tego grafiku przedstawia tabela N.

Dla poglądowego przedstawienia koncepcji użycia broni jądrowej w pierwszym uderzeniu jądrowym na wspomnianej wyżej mapie /oleacie/ można wrysowywać odpowiednie tabelki, obrazujące wysiłek broni jądrowej w pierwszym uderzeniu jądrowym na głównym i pomocniczym uderzeniu ^{kierunku} oraz w całym pasie natarcia armii z uwzględnieniem uderzeń wykonywanych środkami frontu.

W następnej kolejności określa się współrzędne punktów przygotowania danych do poszczególnych /wybranych/ obiektów i wpisuje do tabeli planowanych uderzeń jądrowych /tabela O/, a następnie przekazuje się je do wykonawców w formie zakodowanych komend. Szczegółowy sposób planowania uderzeń rakietowych określa podręcznik "Przygotowanie i wykonanie uderzeń rakietowych" - Art. 266/66.

Od zaplanowania przez sztab frontu pierwszego uderzenia jądrowego do jej wykonania może upłynąć sporo czasu, a na polu walki mogą zajść dość istotne zmiany. Dlatego też planowanie pierwszego uderzenia jądrowego /udziału wojsk rakietowych armii w tym uderzeniu/ powinno być do czasu jego wykonania systematycznie uaktualniane, wszelkie zaś zmiany przekazywane do wojsk.

"ZATWIERDZAM"
DOWÓDCA 1 ARMII

.....
Dnia "....."

Tabela M

.....
Egz.nr

PLAN UDZIAŁU WOJSK RAKIETOWYCH 1 ARMII W PIERWSZYM UDERZENIU JĄDROWYM
na dzień
/wariant/

Nazwa związku	Wykonawca		Pierwsza salwa sygnał "GROM"				Druga kolejność w miarę gotowości					
	oddział	bateria	Rodzaj i moc rakiety	nr nr celu	Nazwa obiektu /celu/	S _o /P _p /	Obiekt zapasowy	Rodzaj i moc rakiety	nr nr celu	Nazwa obiektu /celu/	S _o /P _T /	Obiekt zapasowy
1 ABROT	1 drot	1	20 KT	0202	Baterie pr "Sergeant" na stanowiskach start.	90%		40 KT	0204	Skład broni jądrowej	41%	
		2	20 KT					CH				
		3	10 KT	0210	Baterie pr "Hawk" na SS	92%	0204	CH	0200	Stanowiska dowodzenia 1 KA /N/	20%	
	2 drot	4	40 KT	0199	BPanc w rejonie ześrodkowania-odwód 1 DZ /N/	43%	0202	CH	10 KT	Bateria dyżurna		0204
		5	20 KT					0210				
		6	10 KT									
3 DZ	3 drt		3 KT		Środki napadu jądrowego i wojska pierwszego rzutu 1 DZ /N/		CH		Wojska pierwszego rzutu 1 DZ /N/			
			10 KT			CH						
			20 KT			20 KT		Bateria dyżurna				
34 DZ	34 drt		3 KT		Środki napadu jądrowego i wojska I rzutu 11 DZ /N/		CH		Wojska pierwszego rzutu 11 DZ /N/			
			10 KT			CH						
			10 KT			10 KT		Bateria dyżurna				
4 DPanc	4 drt	1	10 KT	0201	Odwód 11 DZ /N/ w rejonie ześrodkowania	48%	0200	3 KT		Wojska pierwszego rzutu 11 DZ /N/		
		2	10 KT					CH				
		3	20 KT					3 KT			Bateria dyżurna	
2 DZ	2 drt		3 KT		Środki napadu jądrowego i wojska I rzutu 11 DZ /N/			CH		Wojska pierwszego rzutu 11 DZ /N/		
			20 KT			CH						
			20 KT			20 KT		Bateria dyżurna				
Razem:			229 KT		ROT - jądrowych 6 RT --jądrowych 10			73 KT	ROT - jąd. 1; chem. - 3 RT - jąd. 3; chem. - 7		Ogólna moc 302 KT	

SZEF WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII 1 ARMII

Dnia"....."

GRAFIK UDZIAŁU WOJSK RAKIETOWYCH 1 ARMII W PIERWSZYM UDERZENIU JĄDROWYM
na dzień /wariant/

Związki i oddziały raketowe	Pododdziały dyżurne do pierwszego uderzenia	Kolejność wykonania zadań					
		Sygn. "GROM"	10'	30'	60'	120'	
1 A B R O T	1 bs	Got. nr 2 do celu 0202	0202 /bpr "S"/ 20 KT-P	Wykonanie uderzeń jądrowych przez lotnictwo	dodatkowe rozpoznanie celu 0204	0204 /SBJ/ 40 KT-P	
	2 bs		0202/bpr"S"/ 20 KT-P		Kontrola celu 0202	0200/SD/ Ch	
	3 bs		0210/bpr"H"/ -10 KT-P		Kontrola celu 0210. Dodatkowe rozpozn. celu 0200	0200/SD/ Ch	
	4 bs		/Zapas. 0204/ 0199/BPanc/ 40 KT-P			0200/SD/ Ch	
	5 bs	Got. nr 2 do celu 0202	/Zapas. 0202/ 0199/BPanc/ 20 KT-P		Kontrola celu 0199	Dyżurna got. nr 2- -10 KT do celu 0204	
	6 bs		0199/BPanc/ 10 KT-P /Zapas. 0210/			Gotowość nr 3 Ch.	
3 drt	1 bs		Srodki nap. jadr.	Kontrola wykonanych uderzeń jądrowych	Wojska 1 DZ /N/ 2 Ch		
	2 bs	Got. nr 2 10 KT	1 wojska 1 DZ/N/		Dyżurna got. nr 2 20 KT		
	3 bs		3, 10, 20KT-P				
34 drt	1 bs		Sr. nap. jadr. i woj.	Kontrola i dodatkowe rozpoznanie celów	Wojska pierwszego rzutu 11 DZ /N/ 10 KT, 2 Ch		
	2 bs		11 DZ /N/ 3, 10 KT-P				
	3 bs	Got. nr 2	Dyżurna got. nr 2-10KT				
4drt	1 bs	Got. nr 2	0201 /BZ/ 10 KT-P /Zapas. 0200/	Kontrola celu 0201 oraz dodatkowe rozpoznanie celów uderzeń drugiej kolejności	Wojska pierwszego rzutu 11 DZ /N/ 3 KT, Ch		
	2 bs		0201/BZ/ 10KT-P				
	3 bs		0201 /BZ/ 20KT-P		Dyżurna got. nr 2 3KT		
2drt	1 bs		Sr. nap. jadr. i wojska	Kontr. i dod. rozpoznanie celów	Wojska pierwszego rzutu 11 DZ /N/ 20 KT, 2 Ch		
	2 bs		11 DZ /N/ 3, 20 KT				
	3 bs	Got. nr 2	Dyżurna got. nr 2-20 KT				
Razem	bs-6		ROT - jadr. 6 RT - jadr. 10 229 KT		ROT - jadr. 1, Ch. - 3 RT - jadr. 3, Ch. - 7 73 KT		

W okresie planowania operacji zaczepnej należy przewidywać również wariant, w którym pierwsze uderzenie jądrowe może być wykonane przed wejściem wojsk armii /frontu/ do bitwy, a więc bez udziału wojsk raketowych armii /frontu/. Może to mieć miejsce w warunkach wybuchu konfliktu zbrojnego z masowym obustronnym użyciem broni jądrowej, przed przegrupowaniem wojsk armii /frontu/ do rejonu wyjściowego, kiedy to pierwsze uderzenie jądrowe wykonane będzie przy użyciu środków strategicznych i wojsk będących w styczności z nieprzyjacielem.

W takim wypadku wejście wojsk armii /frontu/ do bitwy poprzedzone będzie zmasowanym uderzeniem jądrowym wojsk raketowych armii /frontu/ oraz lotnictwa. Tego rodzaju uderzenie jądrowe planuje się z chwilą użycia broni jądrowej na danym teatrze działań wojennych. Planowanie zmasowanego uderzenia jądrowego, poprzedzającego wejście wojsk armii /frontu/ do bitwy może polegać na dostosowaniu dotychczasowego planu pierwszego uderzenia do zaistniałej sytuacji, albo zaplanowaniu uderzeń i opracowaniu odpowiednich planów od nowa. Jest to uzależnione od położenia wojsk armii /frontu/ w stosunku do rubieży /rejonu/ wejścia do bitwy w chwili wybuchu konfliktu zbrojnego oraz posiadanego czasu.

Zasady planowania zmasowanego uderzenia jądrowego różnią się od planowania pierwszego uderzenia jądrowego głównie tym, że:

- uwzględnia się dotychczasowe skutki obustronnego użycia broni jądrowej;
- istnieje większa decentralizacja planowania /określenia obiektów/ uderzeń;
- nie planuje się z góry uderzeń dla wszystkich wykonawców w jednym czasie, gdyż środki napadu jądrowego będą niszczone w miarę ich wykrywania i osiągnięcia gotowości przez poszczególne związki i oddziały rakiet;
- uderzenia na zgrupowania wojsk nieprzyjaciela planuje się wykonać w najbardziej odpowiednim dla armii /frontu/ czasie;
- z reguły używać mniej środków jądrowych;
- proces planowania przebiega w bardziej skomplikowanych warunkach i krótszym czasie.

Zakres przedsięwzięć podczas planowania uderzeń oraz treść dokumentów bojowych w zasadzie się nie różnią.

Planowanie ognia artylerii

W operacji zaczepnej armii, prowadzonej w warunkach stosowania broni masowego rażenia, ogień artylerii w zasadzie planują dowódcy i sztaby artylerii dywizji. Szefostwo wojsk raketowych i artylerii armii określa jedynie ogólne, taktyczne zadania artylerii poszczegól-nych dywizji oraz może wydać wytyczne w zakresie organizacji ogniowego zabezpieczenia wprowadzenia do bitwy wojsk armii /dywizji/, udziału lotnictwa i wykonywanych przez niego zadań na korzyść dywizji, udziału artylerii wsparcia w ogniowym zabezpieczeniu wejścia do walki dywizji, sposobu wykonania ważniejszych zadań w toku operacji /walki/ oraz zużycia amunicji artyleryjskiej i sposobu jej dowozu.

W niektórych sytuacjach, jak na przykład podczas zorganizowanego pokonywania /przekamywania/ przygotowanych rubieży obronnych przez dwie współdziałające dywizje lub podczas wprowadzania do bitwy dywizji drugiego rzutu operacyjnego /odvodu/ armii i w innych wypadkach, może zachodzić konieczność planowania /koordynacji planowania/ ognia artylerii również i na szczeblu armii. Może to mieć miejsce w niektórych sytuacjach w toku operacji oraz głównie podczas planowania pierwszej operacji zaczepnej armii, gdyż w tym czasie może nie być jeszcze wiadomo, czy działania wojenne rozpoczną się z użyciem, czy bez użycia broni masowego rażenia.

Niezależnie jednak od tego czy szefostwo wojsk raketowych i artylerii armii planuje ogień artylerii, czy też wydaje jedynie wytyczne dotyczące ogniowego zabezpieczenia wprowadzenia do walki dywizji i wykonania ważniejszych zadań w toku operacji musi on rozpatrywać wiele problemów i przeprowadzić niezbędne kalkulacje z tym związane.

Planowanie zwalczania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela

W operacji zaczepnej prowadzonej z użyciem broni masowego rażenia broń jądrowa stanowi podstawowy środek rażenia nieprzyjaciela, przy którego pomocy rozstrzygane są zasadnicze cele operacji. Ponieważ broń jądrowa w tym wypadku będzie stosowana obustronnie, to powodzenie i zrealizowanie celów operacji zaczepnej zależeć będzie przede wszystkim od skutecznego zwalczania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela.

Zasadniczym celem zwalczania środków napadu jądrowego jest zerwanie przygotowań nieprzyjaciela do wykonania uderzeń bronią jądrową lub poważne osłabienie jego uderzeń na ugrupowania naszych wojsk i inne ważne obiekty.

Podstawowymi sposobami zwalczania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela są uprzedzające uderzenia jądrowe na jego wojska rakietowe, artylerię przystosowaną do przenoszenia ładunków jądrowych, lotniska z nosicielami tej broni, raketowo-jądrowe środki OPL, składy z amunicją jądrową, stanowiska dowodzenia wojsk raketowych i lotnictwa itp., a ponadto niszczenie tych środków uderzeniami lotnictwa, ogniem artylerii, działaniem wojsk powietrzno-desantowych i grup dywersyjno-rozpoznawczych oraz działaniem wojsk pancernych i zmechanizowanych.

Zwalczanie środków napadu jądrowego nieprzyjaciela w pełnym zakresie planuje sztab frontu. Na podstawie zadań otrzymanych ze sztabu frontu oraz decyzji dowódcy armii zwalczanie środków napadu jądrowego rozmieszczonych w pasie natarcia armii planuje sztab armii. W planowaniu tym uwzględnia się siły i środki armii oraz siły i środki dywizji pierwszego rzutu, które przede wszystkim przewiduje się do niszczenia taktycznych środków napadu jądrowego nieprzyjaciela oraz jego artylerii przystosowanej do przenoszenia ładunków jądrowych.

Do niszczenia środków napadu jądrowego nieprzyjaciela powinny być gotowe wszystkie związki i oddziały rakiet oraz artyleria armii w granicach swoich możliwości bojowych /ogniowych/. Niemniej dla stworzenia sprzyjających warunków wykonania uprzedzających uderzeń na wykryte obiekty jądrowe nieprzyjaciela część pododdziałów rakiet należy utrzymywać w podwyższonym stopniu gotowości jako pododdziały dyżurne.

Skuteczne niszczenie środków napadu jądrowego nieprzyjaciela wymaga wykonania szeregu przedsięwzięć. Do najważniejszych z nich należą:

- terminowe wykrycie i dokładne określenie współrzędnych obiektów rażenia;
- szybkie podjęcie decyzji w celu wykonania uprzedzających uderzeń dla zniszczenia wykrytych obiektów;
- rozdział wykrytych obiektów między wykonawców i szybkie postawienie im zadań;
- utrzymywanie wojsk raketowych i lotnictwa, zwłaszcza pododdziałów dyżurnych w stałej gotowości do wykonania uderzeń;
- ustalenie zasad ścisłego współdziałania sił i środków wyznaczonych do wykrywania i rażenia wykrytych obiektów;
- określenie zasad dowodzenia tymi środkami i utrzymania ciągłej łączności.

Wszystkie te przedsięwzięcia powinny być przez sztab armii i szefostwo wojsk raketowych i artylerii armii wszechstronnie rozpatrzone, a po podjęciu decyzji przez dowódcę armii dokładnie zaplanowane.

Dowódca armii w swojej decyzji dotyczącej zwalczania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela z reguły określa:

- zadania, siły i środki rozpoznania;
- sposoby i organizację niszczenia wykrytych środków napadu jądrowego;
- siły i środki do niszczenia tych środków;
- liczbę baterii dyżurnych i ich zadania;
- podstawowe zagadnienia współdziałania wydzielonych sił i środków i dowodzenia nimi.

W wyniku planowania zwalczania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela szefostwo wojsk raketowych i artylerii armii, zgodnie z decyzją dowódcy armii, określa:

- liczbę baterii dyżurnych w armijnej brygadzie rakiet operacyjno-taktycznych i dywizjonach rakiet taktycznych dywizji w poszczególnych okresach operacji zaczepnej;
- rejony ich stanowisk startowych;
- kolejność oraz terminy dyżurowania i zmiany;
- organizację łączności z nimi;
- wykorzystanie artylerii do rażenia taktycznych środków napadu jądrowego nieprzyjaciela;
- organizację dyżurów pododdziałów lotnictwa rozpoznania artyleryjskiego przeznaczonych do dodatkowego rozpoznania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela oraz kontroli wyników uderzeń raketowych i ognia artylerii, a także inne zagadnienia.

Konkretne grafiki dyżurów wykonuje się w związkach i oddziałach rakiet oraz oddziałach i pododdziałach lotnictwa rozpoznania artyleryjskiego.

W okresie planowania należy przedsięwziąć kroki w celu zabezpieczenia niezawodnej łączności z raketowymi i lotniczymi pododdziałami dyżurnymi. Szef wojsk raketowych i artylerii armii powinien mieć łączność z dowódcami dywizjonów, których baterie pełnią dyżur /w sprzyjających warunkach bezpośrednio z dowódcami tych baterii/, a dowódca artylerii dywizji z dowódcą dyżurnej baterii.

Podczas planowania dyżurów pododdziałów lotnictwa rozpoznania artyleryjskiego należy uwzględnić fakt, że załoga samolotu podczas jednego wylotu może przeprowadzić dodatkowe rozpoznanie jednego-dwóch obiektów lub kontrolę skutków dwóch - trzech uderzeń.

Planowanie zwalczania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela nie jest aktem jednorazowym. Stanowi ono proces ciągły, realizowany zarówno w okresie planowania operacji, jak i w toku jej trwania. Dlatego też szefostwo wojsk raketowych i artylerii armii - niezależnie od pierwotnych propozycji w tym zakresie złożonych dowódcy armii oraz od podjętych przez niego decyzji i ustaleń planowania - powinno śledzić zmiany w położeniu środków napadu jądrowego nieprzyjaciela i własnych wojsk raketowych, zachodzące do czasu wykonania uderzeń oraz systematycznie uaktualniać planowanie. I tak szefostwo wojsk raketowych i artylerii armii powinno:

- śledzić zmiany zachodzące w położeniu planowanych obiektów i własnych wojsk raketowych;
- informować dowódcę armii o położeniu, stanie bojowym i gotowości wojsk raketowych do wykonania uderzeń;
- przeprowadzać odpowiednie kalkulacje dla dowódcy armii w celu podjęcia odpowiednich decyzji/określenie mocy, rodzaju i wysokości uderzeń do wykrytych obiektów, zużycie rakiet, przewidywane wskaźniki skuteczności rażenia itp;
- uaktualniać zadania wykonawcom;
- utrzymywać wojska raketowe, a zwłaszcza pododdziały dyżur-
ne w stałej gotowości do wykonania uderzeń.

Wszystkie wykryte raketowe środki przenoszenia broni jądrowej nieprzyjaciela klasy "ziemia - ziemia", ważniejsze składy broni jądrowej oraz w miarę możliwości inne środki napadu jądrowego należy niszczyć w pierwszym uderzeniu jądrowym.

Planowanie manewru wojsk raketowych i artylerii

Manewr wojsk raketowych i artylerii w operacji zaczepnej obejmuje przejście związków /oddziałów, pododdziałów/ rakiet i artylerii z zasadniczego do zapasowego rejonu stanowisk startowych /ogniowych/ w wypadku niemożliwości dalszego przebywania na tym pierwszym lub do kolejnego zapasowego rejonu oraz przesunięcia tych związków /oddziałów, pododdziałów/ w toku operacji zaczepnej.

Szefostwo wojsk raketowych i artylerii armii planuje manewr związków i oddziałów rakiet i artylerii będących w bezpośredniej

dyspozycji dowódcy armii /ABROT, apappanc/ oraz innych oddziałów rakiet i artylerii, których użycie planuje w danym okresie.

Przejście związków i oddziałów rakiet i artylerii do zapasowego rejonu stanowisk startowych /ogniowych, lub rejonu ześrodkowania/ może nastąpić w razie użycia przez nieprzyjaciela broni masowego rażenia /w tym skażenia lub zakażenia/ w dotychczasowym rejonie oraz w ramach maskowania operacyjnego.

Związki i oddziały rakiet mogą również przejść do zapasowego rejonu stanowisk startowych /lub rejonu ześrodkowania/, jeżeli po dobowym przebywaniu w zasadniczym rejonie stanowisk startowych nie przewiduje się ich przesunięcia w ślad za nacierającym wojskiem.

Planowanie tego rodzaju manewru przez szefostwo wojsk rakietowych i artylerii armii polega na:

- wyborze dla związków i oddziałów rakiet oprócz zasadniczego jednego - dwu zapasowych rejonów stanowisk startowych;
- wyborze dróg manewru do tych rejonów;
- określeniu długości dróg manewru i niezbędnego czasu na jego wykonanie;
- ustaleniu kolejności i sposobu wykonania manewru przez poszczególne oddziały /pododdziały/ w celu zachowania części danego związku /oddziału/ w stałej gotowości do wykonania uderzeń rakietowych.

Dla oddziałów artylerii można wyznaczać zapasowe rejonu stanowisk ogniowych /ześrodkowania/, ale kalkulacji manewru do tych rejonów z reguły nie wykonuje się wcześniej.

Manewr wojsk w ramach maskowania operacyjnego planuje sztab armii, a związane z tym szczegółowe kalkulacje dla związków i oddziałów rakiet i artylerii sporządza szefostwo wojsk rakietowych i artylerii armii.

Niezależnie od manewru do zapasowych rejonów stanowisk startowych przewiduje się również manewr poszczególnych baterii startowych wewnątrz rejonu stanowisk startowych dywizjonu. Stosuje się go podczas wykonywania uderzeń i polega na zajmowaniu innych stanowisk startowych do wykonania kolejnego uderzenia. Stanowiska startowe wybierają dowódcy oddziałów rakiet, a manewr do nich ustala szefostwo wojsk rakietowych i artylerii armii w komendach do wykonania uderzeń lub dowódcy oddziałów rakiet.

Planowanie przesunięć wojsk raketowych na okres operacji ma na celu zapewnienie ciągłego rażenia zasadniczych obiektów nieprzyjaciela przy użyciu maksymalnej ilości wyrzutni.

Podczas planowania przesunięć wojsk raketowych szefostwo wojsk raketowych i artylerii armii powinno:

- określić ilość oddziałów raket, które należy użyć do wykonania ważniejszych zadań w toku operacji /rażenie zgrupowania wojsk nieprzyjaciela wychodzącego do przeciwdzierzenia, wprowadzenie do bitwy drugiego rzutu armii, wysadzenie desantu powietrznego itp/;
- wspólnie z oddziałem operacyjnym ustalić prawdopodobne terminy wykonania uderzeń i rubieże położenia wojsk w chwili wykonania uderzeń, z których wojsk w maksymalnym stopniu będą mogły wykorzystać skutki tych uderzeń;
- określić orientacyjne terminy gotowości do wykonania zadań z nowych rejonów stanowisk startowych.

W wyniku ustalenia powyższych przedsięwzięć szefostwo wojsk raketowych i artylerii armii planuje przesunięcie ABROT określając:

- ✓ - nowe rejony stanowisk startowych po przesunięciu;
- ✓ - drogi marszu i kolejność przesunięć dywizjonów;
- ✓ - kalkulację poszczególnych przesunięć;
- ✓ - rubieże, po opanowaniu których przez nacierające wojska poszczególne dywizjony mają rozpocząć przesunięcie i osiągnąć gotowość do wykonania uderzeń z nowych rejonów stanowisk startowych;
- ✓ - siły i środki wydzielane przez armię w celu zabezpieczenia przesunięć brygady;
- ✓ - sygnały rozpoczęcia przesunięć i meldowania o gotowości do przesunięcia.

Ponadto szefostwo wojsk raketowych i artylerii armii ustala sposób przesunięć dywizjonów raket taktycznych dywizji pierwszego rzutu przewidywanych do wykonania poszczególnych zadań armijnych w celu przygotowania i wydania odpowiednich wytycznych dowódcom artylerii dywizji. Dla dywizjonów raket taktycznych określa się jedynie ogólne rejony rozwinięcia oraz terminy gotowości wykonania planowanych uderzeń. Przesunięcie dywizjonów raket taktycznych szczegółowo planują dowódcy i sztaby artylerii dywizji.

Przesunięcia armijnej brygady rakiet operacyjno-taktycznych planuje się z reguły poszczególnymi dywizjonami z częścią dowództwa brygady i pododdziałów zabezpieczenia, przestrzegając przy tym zasady, że brygada /dywizjony/ nie przebywają w jednym rejonie więcej niż jedną dobę.

W miarę możliwości brygada /dywizjony/ powinna przesuwać się w nocy lub w innych warunkach ograniczonej widoczności. Podczas przesunięć wyrzutnie powinny być załadowane raketami i po przybyciu do nowego rejonu natychmiast osiągnąć gotowość do wykonania uderzeń.

W celu przyspieszenia osiągnięcia gotowości w nowym rejonie podczas planowania należy przewidzieć wysłanie grup rekonesansowych przynajmniej na 3-4 godziny przed przybyciem dywizjonu oraz odpowiednio wcześniej rozwinąć stację meteorologiczną.

Jeżeli przewiduje się, że operacja zaczepna armii rozpocznie się bez użycia broni masowego rażenia, wówczas przesunięcia ABROT planuje się w dwóch wariantach: z użyciem i bez użycia tej broni.

W wypadku rozpoczęcia działań bez użycia broni jądrowej wojska raketowe powinny być również w stałej gotowości do wykonania pierwszego uderzenia jądrowego i dlatego przesunięcia ich powinny być tak zaplanowane, aby większa część związków i oddziałów rakiet była w gotowości do wykonania tego uderzenia.

Zasady planowania przesunięć ABROT wymagają bardziej szczegółowej analizy, w związku z tym niżej zostaną dokładnie omówione dwa zasadnicze sposoby planowania przesunięć, stosowane w praktyce szkolenia oficerów szefostw wojsk raketowych i artylerii armii. Pierwszy z nich zakłada przesuwanie brygady z zachowaniem określonej /wymaganej/ głębokości rażenia a drugi - z zachowaniem zasady przesuwania brygady raz na dobę, przy czym do przesunięcia wykorzystywany jest przede wszystkim czas nocy.

Kolejność czynności podczas planowania przesunięć brygady pierwszym sposobem jest następująca:

- od punktu oznaczającego maksymalny zasięg brygady odkłada się /w stronę stanowisk startowych/ ustaloną /wymaganą/ głębokość rażenia, na której wyznacza się rubież gotowości przesuwanego w pierwszej kolejności dywizjonu. To znaczy, że przesuwany dywizjon powinien uzyskać gotowość do wykonania uderzeń w nowym rejonie stanowisk startowych w momencie znalezienia się wojsk na tej rubieży;

- od wyznaczonej rubieży gotowości przesuwanego dywizjonu odkłada się /w stronę stanowisk startowych/ wymaganą odległość stanowisk startowych od przedniego skraju wojsk i wybiera się w tym rejonie stanowiska startowe dla przesuwanego dywizjonu;
- wyznaczają się drogę przesunięcia od dotychczasowego do nowo wybranego rejonu stanowisk startowych i mierzy się odległość między nimi;
- oblicza się czas potrzebny na przesunięcie, który jest sumą czasów zwinięcia, marszu i rozwinięcia się dywizjonu w nowym rejonie stanowisk startowych;
- oblicza się odległość, którą pokonają nacierające wojska w czasie przewidzianym na przesunięcie dywizjonu; w tym celu czas przesunięcia dzieli się przez średnie tempo natarcia wojsk w ciągu jednej godziny;
- od wyznaczonej rubieży gotowości odkłada się /w stronę stanowisk startowych/ odległość, którą pokonają nacierające wojska w czasie przewidzianym na przesunięcie i na tej odległości wyznacza się rubież podania sygnału do przesunięcia; gdy nacierające wojska wyjdą na tę rubież, należy podać dywizjonowi sygnał do przesunięcia.

Przesunięcie następnego dywizjonu planuje się tak samo jak dywizjonu przesuwanego w pierwszej kolejności z tym, że wyznaczona rubież gotowości dywizjonu przesuwanego w pierwszej kolejności będzie jednocześnie rubieżą podania sygnału do przesunięcia dla następnego dywizjonu.

Powyższy sposób planowania przesunięć ABROT ma tę zaletę, że zapewnia stałe wykonanie uderzeń przez poszczególne dywizjony na ustaloną głębokość rażenia i umożliwia regulowanie czasu podawania sygnałów do przesunięcia na podstawie rubieży położenia nacierających wojsk. Nie zapewnia on natomiast przestrzegania zasady przesuwania brygady tylko nocą, a ponadto przy małym tempie natarcia wojsk czas przebywania brygady w tym samym rejonie może przekraczać jedną dobę.

Podczas planowania przesunięć ABROT drugim sposobem kolejność czynności jest następująca:

- na mapie z naniesionymi rubieżami głębokości zadań wojsk w poszczególnych dniach operacji wykreśla się przy jednej z linii

rozgraniczenia podziałkę liniową w kilometrach i w godzinach /na podstawie zakładanego dobowego tempa natarcia wojsk/, pozwalającą na orientacyjne określenie rubieży połączenia wojsk w żądanym czasie; ponieważ przy tym sposobie ABROT przesuwa się raz na dobę, to głębokości przesunięć będą w przybliżeniu odpowiadać głębokościom dobowym zadań wojsk;

- na podstawie głębokości przesunięć i zakładanego tempa marszu określa się czas niezbędny na kolejne przesunięcie obu dywizjonów /członów/ brygady z uwzględnieniem czasu potrzebnego na ich zwinięcie i rozwinięcie;

- porównuje się niezbędny łączny czas kolejnych przesunięć dywizjonów z czasem trwania nocy; jeżeli noc jest równa lub dłuższa od łącznego czasu niezbędnego na przesunięcie, to przesunięcie dywizjonów /członków/ brygady planuje się kolejno: pierwszego - po zapadnięciu zmroku i drugiego - po osiągnięciu gotowości przez pierwszy dywizjon w nowych rejonach stanowisk startowych; dywizjon przesuwany w drugiej kolejności powinien zająć nowy rejon stanowisk startowych przed świtem; jeżeli natomiast noc jest krótsza od łącznego czasu przesunięć, to przesunięcie pierwszego dywizjonu rozpoczyna się w dzień i kończy w nocy /po zapadnięciu zmroku/, a przesunięcie drugiego dywizjonu realizuje się w nocy /do świtu/; w drugim przypadku /gdy noc jest krótsza od łącznego czasu przesunięć/ przesunięcie pierwszego dywizjonu powinno rozpocząć się w takim czasie, żeby pozostawić drugiemu dywizjonowi niezbędną ilość czasu nocnego na jego przesunięcie;

- po wydzieleniu niezbędnego czasu nocnego na przesunięcie drugiego dywizjonu określa się czas gotowości po przesunięciu do nowego rejonu stanowisk startowych pierwszego dywizjonu, a na podstawie niezbędnego czasu na jego przesunięcie do tego rejonu określa się początek przesunięć brygady;

- ustalone czasy rozpoczęcia przesunięć dywizjonów oraz ich gotowości w nowych rejonach stanowisk startowych oznacza się na wspomnianej podziałce liniowej, która służy za podstawę podawania sygnałów do przesunięć i kontroli ich realizacji od wyznaczonych rubieży gotowości odkłada się /w stronę stanowisk startowych/ przeciętną odległość stanowisk startowych od rubieży nacierających wojsk i wyznacza się rejony tych stanowisk.

Przykład: Głębokość zadania wojsk w D1 = 60 km. Średnie tempo natarcia wojsk w dzień około 5 km/godz., w nocy około 2 km/godz. Początek natarcia 8.00; świt 4.50; zmrok 20.50. Przeciętne tempo marszu brygady około 15 km/godz. Określić przesunięcie ABROT w D1 na D2.

Rozwiązanie: Głębokość zadania wojsk w D1 = 60 km. Orientacyjna głębokość przesunięcia ABROT około 60 km. Długość dróg marszu/plus 25% wynosi 75 km. Czas marszu /75 km : 15 km/godz./ wynosi 5 godz. Czas zwinięcia dywizjonu - 45 min. Czas rozwinięcia dywizjonu - około 55 minut. Czas przesunięcia dywizjonu: 5 godzin + 45 minut + 55 minut wynosi 6 godzin 40 minut. Łączny czas kolejnych przesunięć dywizjonów /2 razy po 6 godz. 40 minut/ - 13 godzin 20 minut. Długość nocy - 8 godzin. Noc jest więc krótsza od łącznego czasu przesunięć i dlatego pierwszy dywizjon powinien rozpocząć przesunięcie w dzień.

Ponieważ drugi dywizjon na przesunięcie potrzebuje około 6 godz. i 40 minut, to pierwszy dywizjon musi osiągnąć gotowość bojową po przesunięciu najpóźniej o godzinie 22.10 /4.50 - 6.40 tj. 22.50 - 6.40 wynosi 22.0/. O tej godzinie wojska powinny opanować rubież na głębokości około 50 - 55 km. Wobec tego rejon stanowisk startowych pierwszego dywizjonu należy wybrać na głębokości około 20 - 25 km. /50-55 km - odległość rejonu SS od rubieży walczących wojsk wynosi 20 - 25 km/. Odległość między dotychczasowym i nowym rejonem stanowisk startowych po ustalonej drodze marszu wynosi około 65 km. Niezbędny czas na wykonanie marszu wynosi 4 godziny 20 minut /65 km : 15 km/godz. wynosi 4,3 godz./, a czas przesunięcia /łącznie ze zwinięciem i rozwinięciem/ wynosi około 6 godz. /4.20 + 0,45 + 0,55 wynosi 6.00/. Sygnał do przesunięcia dla pierwszego dywizjonu należy podać o 16.10 /22.10 - 6.00 wynosi 16.10/.

Sygnał do przesunięcia drugiego dywizjonu należy podać po osiągnięciu gotowości pierwszego dywizjonu czyli o 22.10. Drugi dywizjon powinien osiągnąć gotowość w nowym rejonie stanowisk startowych do 4.50 dnia następnego. Rejon stanowisk startowych należy wybrać na odległości /od dotychczasowego rejonu/ około 60 km w linii prostej lub około 75 km w mierzonej wzdłuż ustalonej drogi marszu.

Przesunięcie drugiego dywizjonu można planować analogicznie jak pierwszego, wychodząc z czasu jego gotowości po przesunięciu /godz. 4.50 D2/.

Drugi sposób planowania przesunięć ABROT jest korzystniejszy od pierwszego, ponieważ zachowuje się podstawową zasadę manewru wojsk raketowych, a mianowicie maksymalne wykorzystanie do przesunięć nosy, a ponadto dywizjony nie przebywają w jednym rejonie stanowisk startowych dłużej niż jedną dobę.

Planowanie przesunięć odwodu przeciwpancernego armii /pappanc/ jest równoznaczne z planowaniem jego działań bojowych i realizuje się zgodnie z decyzją dowódcy armii oraz planowanymi dla niego zadaniami. W procesie tego planowania szefostwo wojsk raketowych i artylerii armii określa:

- rejon ześrodkowania na podstawach wyjściowych do operacji;
- kierunki działań i rubieże rozwinięcia w celu zabezpieczenia wprowadzenia do bitwy głównego zgrupowania uderzeniowego armii lub rejon stanowisk ogniowych, czas i sposób jego zajęcia, rejon ześrodkowania po wykonaniu zadań /jeżeli używa się go do ogniowego przygotowania natarcia na korzyść jednej z dywizji pierwszego rzutu;
- drogę przesunięć w toku operacji odpowiadającą kierunkowi jego działań;
- pośrednie rejonu ześrodkowania /zatrzymań/, odległości między nimi i czas niezbędny na przemarsz;
- przewidywane kierunki kontrataków i przeciwuderzeń nieprzyjaciela, rubieże rozwinięcia na tych kierunkach, czasy wyjścia na każdą rubież rozwinięcia z odpowiedniego pośredniego rejonu ześrodkowania /zatrzymania/ i osiągnięcia gotowości bojowej;
- zasady współdziałania z oddziałem zaporowym i innymi wojskami przewidywanymi do działań na tych kierunkach oraz
- sygnały dowodzenia i współdziałania.

Zależnie od tempa natarcia i głębokości zadań wojsk w poszczególnych dniach operacji oraz prawdopodobieństwa kontrataków i przeciwuderzeń nieprzyjaciela wyznacza się dla odwodu przeciwpancernego armii na każdy dzień operacji od 1 do 3 pośrednich rejonów ześrodkowania odległych od siebie około 20 - 25 i więcej km. Rejonom tym nadaje się kolejne numery porządkowe.

Rubieżom rozwinięcia na określonym kierunku zagrożenia pancernego nieprzyjaciela nadaje się wspólny sygnał nazw gór /np. KARPATY, TATRY itp/, a dla każdej rubieży na tym kierunku zagrożenia pancernego

ponadto kolejny numer rubieży /np. KARPATY-1, KARPATY-2 itp/. Ma to na celu przyspieszenie i uproszczenie wywoływania odvodu przeciwpancernego na określonej rubież rozwiniecia.

Podczas kalkulacji przesunięć odvodu przeciwpancernego i terminów osiągnięcia przez niego gotowości bojowej na poszczególnych rubieżach rozwiniecia przyjmuje się średnie normy czasu podane w tabeli P.

Tabela P

ŚREDNIE NORMY MARSZU I ROZWINIECIA OPpanc

Wyszczególnienie	Odwód przeciwpancerny	
	dywizji	armii
Odległość rejonu rozmieszczenia od przedniego skraju	10 km	25-35 km
Odległość rubieży rozwiniecia od czołowych oddziałów	4-5 km	10-15 km
Powierzchnia rejonu ześrodkowania	5-7 km ²	10-15 km ²
Czas wyjścia z rejonu ześrodkowania	10 min.	20 min.
Średnie tempo marszu na trasie przesunięć	20 km/godz.	20 km/godz.
Średnie tempo marszu do rubieży rozwiniecia	30 km/godz.	30 km/godz.
Czas rozwiniecia na rubieży	15 min.	25 min.
Szerokość rubieży rozwiniecia	2,8-4,5 km	4-6 km
Głębokość rubieży rozwiniecia	1-1,5 km	2-2,5 km

Planowanie przesunięć innych oddziałów artylerii na szczeblu armii polega na:

- określeniu rejonów ześrodkowania /stanowisk ogniowych/ oddziałów /pododdziałów/ artylerii będących w dyspozycji jednej dywizji, a przewidywanych na wzmocnienie wchodzących do bitwy innych dywizji lub w innych wypadkach zmiany podporządkowania artylerii;
- ustaleniu dróg ewentualnego manewru i rejonów docelowych w związku ze zmianą podporządkowania;
- określeniu czasu ześrodkowania, ewentualnego manewru i podporządkowania;
- ustaleniu odpowiednich sygnałów na wykonanie tego przedsięwzięcia.

Drogi przesunięć wojsk raketowych i artylerii oraz rejony po przesunięciu należy uzgodnić z oddziałem operacyjnym sztabu armii w celu stwierdzenia czy w planowanym czasie będą one wolne, a także z szefostwem wojsk inżynieryjnych armii w celu ustalenia sił i środków do zabezpieczenia drogowego i ewentualnego rozminowania zajmowanych rejonów.

Ponadto z wymienionymi komórkami należy uzgodnić siły i środki do ochrony i obrony ABROT podczas przesunięć, organizację regulacji ruchu oraz zasady współdziałania odwołu przeciwpancernego z oddziałami ogólnowojskowymi i oddziałem zapasowym podczas zajmowania rubieży i na rubieżach rozwinięcia.

Przesunięcia wojsk raketowych i artylerii na szczeblu armii planuje się szczegółowo na okres zadania bliższego armii, a przedsięwzięcia tego planowania uzgodnione z innymi komórkami sztabu armii i zatwierdzone przez dowódcę armii nanosi się na plan użycia wojsk raketowych i artylerii armii oraz na mapę dowodzenia wojskami raketowymi i artylerią armii.

II. DOKUMENTY BOJOWE

Wyniki planowania bojowego wykorzystania wojsk raketowych i artylerii w operacji ujmuje sztab wojsk raketowych i artylerii w dokumentach bojowych. Sztab wojsk raketowych i artylerii armii może opracowywać następujące dokumenty bojowe:

Dokumenty dowodzenia wojskami:

- a/ Plan użycia wojsk raketowych i artylerii armii w operacji zaczepnej /obronnej/.
- b/ Mapa dowodzenia wojskami raketowymi i artylerią armii.
- c/ Plan /lub grafik/ udziału wojsk raketowych armii w pierwszym /zmasowanym/ uderzeniu jądrowym frontu.
- d/ Plan dowozu rakiet do wojsk raketowych armii.
- e/ Plan rozpoznania sztabu wojsk raketowych i artylerii armii.
- f/ Plan zabezpieczenia meteorologicznego wojsk raketowych i artylerii armii.
- g/ Tabela planowanych uderzeń raketowych armii.
- h/ Wytyczne użycia wojsk raketowych i artylerii.
- i/ Zarządzenia bojowe dla dowódców ABROT, ABAA i apappane.
- j/ Zarządzenie do rozpoznania, przygotowania topogeodezyjnego i zabezpieczenia meteorologicznego.
- k/ Mapy robocze.

Ponadto w zależności od sytuacji w sztabach wojsk raketowych i artylerii armii mogą być opracowywane inne dokumenty dowodzenia wojskami jak npł. plan przegrupowania wojsk raketowych i artylerii armii lub wyciąg z planu przegrupowania wojsk armii dotyczący przegrupowania WRiArt. /W pierwszej operacji zaczepnej/, plan użycia wojsk raketowych i artylerii w operacji desantowej lub na korzyść desantu oraz plan ognia artylerii armii /w wypadku planowania ogniowego artylerii na szczeblu armii/.

Dokumenty sprawozdawczo - informacyjne:

a/ Dzienniki:

- ewidencji uderzeń raketowych armii;
- ewidencji stanu, dowozu i użycia rakiet;
- grupowej ewidencji napromienienia stanu osobowego wojsk raketowych i artylerii armii;
- indywidualnej ewidencji napromienienia;
- ewidencji otrzymanych i wydanych rozkazów i zarządzeń;
- ewidencji wiadomości.

- b/ Karty obiektów.
- c/ Sprawozdania operacyjne i rozpoznawcze.
- d/ Meldunki bojowe i rozpoznawcze, komunikaty rozpoznawcze, szkice i inne dokumenty zależnie od sytuacji i potrzeb.

Dokumenty pomocnicze:

- a/ Obliczenia planowanego marszu.
- b/ Obliczenia związane z przewozem związków i oddziałów wojsk raketowych i artylerii transportem kolejowym, wodnym i powietrznym.
- c/ Dane o stanie bojowym, możliwościach wojsk raketowych i możliwościach ogniowych artylerii, gotowości wojsk raketowych do wykonania uderzeń.
- d/ Inne obliczenia, notatki, tabele, zapotrzebowania itp.
- e/ Propozycje użycia wojsk raketowych i artylerii armii w operacji zaczepnej /obronnej/.

Niezależnie od wyżej wymienionych dokumentów sztab wojsk raketowych i artylerii opracowuje:

- a/ Punkty do rozkazu operacyjnego dowódcy armii.
- b/ Notatkę dla oddziału operacyjnego sztabu armii.
- c/ Notatkę dla oddziału uzbrojenia armii.

A. Dokumenty dowodzenia wojskami

Plan użycia wojsk raketowych i artylerii armii stanowi część składową planu operacji armii i jest zasadniczym dokumentem bojowym sztabu wojsk raketowych i artylerii. Cel jego rozpracowania polega na ustaleniu kolejności i sposobów wykonania zadań wojsk raketowych i artylerii, określonych w decyzji dowódcy armii.

Treść, pojemność i kolejność opracowywania planu użycia w każdym wypadku zależy od konkretnej sytuacji i posiadanego czasu.

Plan użycia wojsk raketowych i artylerii armii opracowuje się zwykle na mapie w skali 1:200 000 z legendą. Tekstualna część legendy może być opracowana na mapie lub w formie oddzielnego załącznika /oddzielnych załączników/.

W operacji zaczepnej w planie użycia wojsk raketowych i artylerii armii podaje się:

W części graficznej:

- położenie wojsk nieprzyjaciela, jego ważniejszych obiektów i rubieży obronnych oraz możliwości;

- zadania armii, linie rozgraniczenia i ogólne zadania dywizji zgodnie z decyzją dowódcy armii;

- zadania wykonywane w pasie natarcia armii przez siły i środki wyższych szczebli dowodzenia i sąsiadów;

- zadania wojsk raketowych armii w pierwszym uderzeniu jądrowym frontu /zasadnicze i zapasowe obiekty/ /cele/ uderzeń i ich numeracja, moc ładunków jądrowych i rodzaj wybuchu do każdego obiektu /celu/, liczba rakiet z ładunkiem chemicznym, ewentualnie czas wykonania uderzeń, wykonawcy uderzeń i wskaźniki skuteczności tych uderzeń;

- ważniejsze zadania wojsk raketowych armii planowanych do wykonania w toku operacji /przewidywane obiekty uderzeń, angażowane związki i oddziały rakiet, przewidywana liczba rakiet z ładunkiem jądrowym i chemicznym/;

- zasięgi związków i oddziałów rakiet;

- wykorzystanie wojsk raketowych i artylerii do zwalczania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela;

- przedsięwzięcia z zakresu zabezpieczenia wojsk własnych podczas wykonania uderzeń jądrowych i chemicznych;

- sytuacja skażeń podczas wykonywania uderzeń jądrowych;

- rejony wyjściowe wojsk raketowych i artylerii i czas ich zajęcia;

- rejony stanowisk startowych wojsk raketowych /do dywizjonu włącznie/ oraz sposób i czas ich zajęcia;

- planowane przesunięcie wojsk raketowych w toku operacji ze wskazaniem dróg marszu i podaniem czasu gotowości w nowych rejonach;

- rejon ześrodkowania i sposób użycia w toku operacji OPpanc armii;

- rejony rozmieszczenia i przesunięcia APTBR;

- stanowiska dowodzenia armii, dywizji oraz podległych związków rakiet i artylerii;

- prędkość i kierunek wiatru;

- inne elementy zależnie od konkretnej sytuacji i potrzeb.

W części tekstualnej /w legendzie/ z reguły w formie odpowiednich tabel ujmuje się:

- skład bojowy wojsk raketowych i artylerii armii;

- skład bojowy OPpanc armii i podział artylerii;

- przydział rakiet i amunicji artyleryjskiej na operację zaczepną armii i ich podział na zadania, dni operacji i związki;

- możliwości bojowe wojsk raketowych i artylerii armii;
- przedsięwzięcia w zakresie zwalczania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela /zadania, liczba dyżurnych baterii i kolejność dyżurowania/;
- plan dowozu gotowych rakiet;
- przedsięwzięcia w zakresie zabezpieczenia działań bojowych wojsk raketowych i artylerii;
- organizacja dowodzenia wojskami raketowymi i artylerią;
- sygnały dowodzenia i kierowania uderzeniami /ogniem/.

Jeżeli sztab wojsk raketowych i artylerii armii nie wykonuje oddzielnego planu /wyciągu/ przegrupowania wojsk raketowych i artylerii, zagadnienia z tym związane nanosi się na plan użycia wojsk raketowych i artylerii armii.

Opracowanie planu użycia wojsk raketowych i artylerii armii praktycznie rozpoczyna się po dokonaniu orientowania operacyjnego dowódców i szefów rodzajów wojsk i służb przez sztab armii z chwilą opracowania danych i obliczeń niezbędnych szefowi wojsk raketowych i artylerii w celu złożenia propozycji użycia wojsk raketowych i artylerii dowódcy armii.

Materiały przygotowują oficerowie sztabu wojsk raketowych i artylerii zgodnie z podziałem obowiązków funkcyjnych w okresie przygotowania i planowania operacji. Konkretnie zagadnienia planowania użycia wojsk raketowych i artylerii w operacji opracowują poszczególni oficerowie lub grupy oficerów we współdziałaniu z oddziałem operacyjnym i rozpoznawczym, grupą operacyjną armii lotniczej oraz innymi komórkami sztabu armii, w szczególności oddziałem uzbrojenia.

Planowanie użycia wojsk raketowych i artylerii realizuje się na podstawie decyzji dowódcy armii i wytycznych szefa wojsk raketowych i artylerii armii.

Najbardziej szczegółowo planuje się użycie wojsk raketowych i artylerii armii na głębokość zadania bliższego.

Mapa dowodzenia wojskami raketowymi i artylerią armii przeznaczona jest do bezpośredniego dowodzenia wojskami raketowymi i artylerią zgodnie z decyzją dowódcy armii i z tego względu powinna zawierać tylko te dane, które niezbędne są szefowi wojsk raketowych i artylerii do realizacji dowodzenia.

Podstawowe elementy użycia wojsk raketowych i artylerii nanosi się na mapę dowodzenia w okresie planowania operacji, a następnie uaktualnia się ją i prowadzi w toku operacji.

W części graficznej mapa ta powinna zawierać:

- aktualne wiadomości o nieprzyjacielu i jego ważniejszych obiektach;
- linie rozgraniczenia oraz zarys zadań armii i dywizji;
- aktualne położenie wojsk pierwszego rzutu;
- ugrupowanie wojsk raketowych i artylerii armijnej /do dywizjonu, a dyżurne pododdziały ABROT do baterii startowej włącznie/;
- stanowiska dowodzenia armii, dywizji i ABROT;
- zadania wojsk raketowych z uwzględnieniem numerów celów, mocy ładunków jądrowych, rodzaju i wysokości wybuchów, liczby rakiet z ładunkiem chemicznym, wydzielonych dla porażenia każdego obiektu /celu/, czas wykonania uderzeń i wykonawców;
- minimalne i maksymalne zasięgi związków i oddziałów rakiet;
- planowane przesunięcia wojsk raketowych i artylerii;
- rejony wykonanych uderzeń jądrowych własnych i nieprzyjaciela oraz ich rezultaty;
- zadania wykonywane przez środki wyższego szczebla i lotnictwo;
- strefy zniszczeń, skażeń i zakazań;
- inne elementy zależnie od konkretnej sytuacji i potrzeb.

W formie tabel w legendzie mapa powinna zawierać:

- aktualny skład bojowy wojsk raketowych i artylerii z uwzględnieniem strat;
- podział artylerii;
- stan gotowych rakiet w ABROT, APTBR i dywizjach;
- stan amunicji artyleryjskiej w armii i dywizjach;
- sygnały dowodzenia oraz kryptonimy stacji i osób funkcyjnych.

Mapę dowodzenia opracowuje się z reguły w skali 1:200 000; ko - duje się ją i opisuje pełną numeracją siatki współrzędnych. Mapę tę prowadzi się zarówno na SD jak i WSD i uaktualnia na bieżąco z taką dokładnością, która zapewniłaby rozstrzygnięcie wszystkich problemów dowodzenia podległymi wojskami, a przede wszystkim przygotowanie i terminowe przekazanie zarządzeń i komend dowódcom armijnych związków i oddziałów rakiet i artylerii oraz dowódcom artylerii dywizji, jak również zabezpieczałaby stałą kontrolę ich wykonania.

Plan udziału wojsk raketowych armii w pierwszym /zmasowanym/ uderzeniu jądrowym opracowuje się w formie tabeli, która powinna zawierać następujące dane:

- związki i oddziały rakiet użyte do wykonania zadań w pierwszym /zmasowanym/ uderzeniu jądrowym;

- zasadnicze i zapasowe obiekty uderzeń rakietowych w pierwszej /i drugiej/ salwie ze wskazaniem rodzaju celu /obiektu/ i jego numeru, ilości, rodzaju i mocy ładunków jądrowych /liczby rakiet chemicznych/ oraz przewidywanych wskaźników skuteczności rażenia;

- dyżurne baterie startowe i moce ładunków jądrowych;

- sygnały wykonania pierwszego uderzenia jądrowego /w tym pierwszej i drugiej salwy/.

Plan udziału wojsk rakietowych armii w pierwszym /zmasowanym/ uderzeniu jądrowym systematycznie uaktualnia się aż do jego wykonania.

Grafik udziału wojsk rakietowych armii w pierwszym /zmasowanym/ uderzeniu jądrowym opracowuje się na tej samej zasadzie co plan udziału wojsk rakietowych armii w pierwszym /zmasowanym/ uderzeniu jądrowym, z tym że ponadto podaje się w nim:

- orientacyjny czas wykonania drugiej salwy przez poszczególnych wykonawców;

- czas wykonania uderzeń jądrowych przez lotnictwo;

- organizację kontroli skutków uderzeń jądrowych w pierwszej salwie i rozpoznania dodatkowych obiektów uderzeń w drugiej salwie.

Sztab wojsk rakietowych i artylerii armii z reguły opracowuje plan lub grafik udziału wojsk rakietowych armii w pierwszym /zmasowanym/ uderzeniu jądrowym frontu.

Jeżeli w toku operacji zaczepnej armia samodzielnie wykonuje zmasowane uderzenie jądrowe, wówczas zamiast planu /grafiku/ udziału wojsk rakietowych armii w zmasowanym uderzeniu jądrowym frontu opracowuje się plan /grafik/ zmasowanego uderzenia jądrowego armii.

Plan dowozu rakiet do wojsk rakietowych armii opracowuje oddział uzbrojenia armii przy współudziale sztabu wojsk rakietowych i artylerii armii. Ma on na celu racjonalny dowóz rakiet i głowic zgodnie z potrzebami pola walki.

Plan ten zwykle zawiera następujące dane:

- związki i oddziały rakiet, nazwy i numery dywizji;

- kolejność dowozu rakiet /przydział na operację, stan w wojskach w momencie opracowania dokumentu, terminy dowozu/;

- ilości dowożonych rakiet według rodzajów i mocy;

- rezerwa rakiet /jej urzutowanie w oddziałach rakiet i tyłu rakietowego w czasie, według rodzajów i stopnia gotowości/.

Podstawę do opracowania tego dokumentu stanowi decyzja użycia broni jądrowej i chemicznej w operacji oraz przydział rakiet dla dywizji i ABROT według zadań armii.

W trakcie opracowania dokumentu uwzględnia się ponadto stan rakiet - nosicieli i głowic w wojskach, możliwości produkcyjne polowej technicznej bazy raketowej w zakresie przygotowania nosicieli i głowic przed rozpoczęciem operacji i w toku jej trwania, terminy dostarczania nosicieli i głowic do armii.

W toku operacji plan uaktualnia się odpowiednio do zmian w sytuacji wywołanych możliwymi stratami rakiet, stratami w APTBR, a przez to zmniejszoną wydajnością lub przerwaniem ustalonego toku dostaw nosicieli i rakiet.

Terminy dostawy rakiet przed rozpoczęciem operacji należy planować w czasie astronomicznym, podając kiedy najpóźniej należy dostarczyć do związków i oddziałów określoną ilość rakiet, mając na uwadze terminy gotowości wojsk raketowych do wykonania zadań.

Terminy dostawy rakiet do wojsk w toku operacji wskazane jest planować tylko według dni, natomiast dokładny czas i miejsce dowozu rakiet i głowic do wojsk ustala oddział uzbrojenia armii w wydawanych przez siebie zarządzeniach dla APTBR, odnośnie pobrania, przygotowania i dowozu rakiet.

Wyplanie podaje się również, w jakich związkach i oddziałach rakiet /bazie/, w jakim terminie utworzyć rezerwę rakiet dowódcy armii oraz jakie rodzaje rakiet w jakim stopniu gotowości mają być w tej rezerwie.

Plan rozpoznania sztabu wojsk raketowych i artylerii armii przedstawia zamiar organizacji rozpoznania artyleryjskiego w operacji. Podstawę jego opracowania stanowią wytyczne szefa wojsk raketowych i artylerii armii lub jego zastępcy, zadania wykonywane przez wojska raketowe i artylerię w operacji oraz zadania otrzymane z oddziału rozpoznawczego sztabu armii dla środków rozpoznania artyleryjskiego.

Plan opracowuje szef wydziału rozpoznawczego sztabu wojsk raketowych i artylerii lub jeden z oficerów według jego wytycznych zwykle na mapie w skali 1:200 000.

W części graficznej na plan ten nanosi się:

- wszystkie posiadane dane o przeciwniku;
- rejony /kierunki, pasy/ działania /rozpoznania/ organów rozpoznawczych armii;

- rubieże /stanowiska/ środków rozpoznania sztabu wojsk rakietowych i artylerii frontu, które są rozwinięte lub planuje się rozwinięcie w pasie natarcia armii;

- rejony, w których prowadzi się rozpoznanie powietrzne środkami frontu na korzyść armii.

Oprócz tego nanosi się rubieże /stanowiska/ rozwinięcia środków rozpoznania bezpośrednio podległych szefowi wojsk rakietowych i artylerii armii, w położeniu wyjściowym i w toku natarcia, lotniska samolotów rozpoznania artyleryjskiego i lądowiska śmigłowców artyleryjskich, pasy rozpoznania, rejony szczególnej uwagi i rejony lotów samolotów i śmigłowców.

Część danych, które nie można wyrazić graficznie na mapie, podaje się w legendzie w formie tekstualnej lub tabel. Mogą to być dane dotyczące: zadań rozpoznania; zagadnień organizacji współdziałania, niezbędnych danych łączności, szczególnie dotyczące sposobu otrzymywania wiadomości z rozpoznania powietrznego; podziału numeracji celów; sposobu i terminów składania sprawozdań i meldunków itp.

Zatwierdzony przez szefa wojsk rakietowych i artylerii armii plan rozpoznania jest podstawą do wydania zarządzeń do rozpoznania dla podległych sztabów, oddziałów i organów rozpoznania.

Jeżeli nie wykonuje się oddzielnych planów meteorologicznego i topogeodezyjnego zabezpieczenia wojsk rakietowych i artylerii armii, zagadnienia dotyczące tych rodzajów zabezpieczenia podaje się na planie rozpoznania.

Plan zabezpieczenia meteorologicznego wojsk rakietowych i artylerii armii opracowuje się na głębokość zadania bliższego armii na mapie w tej samej skali co plan rozpoznania. Plan ten powinien zawierać:

- linie rozgraniczenia oraz rubież /rejon/ zadania bliższego armii;
- czas i rejon wprowadzenia do bitwy poszczególnych dywizji, kierunki ich działań oraz głębokości dobowych zadań;
- ogólny rejon ugrupowania wojsk rakietowych i artylerii w rejonie wyjściowym;
- czas i miejsce pracy stacji meteorologicznych na podstawach wyjściowych i w toku operacji z oznaczeniem stref ważności i komunikatów i rejonów, na których zaopatrują wojska w komunikaty meteorologiczne;

- sposób i drogi przesunięć stacji w toku operacji oraz inne niezbędne przedsięwzięcia.

Do planu dołącza się lub wrysowuje na mapę grafik pracy poszczególnych stacji meteorologicznych, dane dotyczące sondowania i sposób przekazywania komunikatów meteorologicznych, dane radiowe, wykaz odbiorców nadawanych komunikatów itp.

Grafik pracy stacji opracowuje się z uwzględnieniem czasu gotowości wojsk raketowych i artylerii oraz sposobu i terminu ich przesunięć.

W grafiku podaje się:

- umowne numery i kolejność pracy stacji meteorologicznych;
- rejony stanowisk stacji;
- czas gotowości ich do pracy;
- częstotliwość sondowania atmosfery oraz przekazywania komunikatów;
- na czyją korzyść pracuje stacja;
- sygnały przesunięć.

Tabela planowanych uderzeń raketowych armii - jest tabelą roboczą, przeznaczoną do szczegółowego planowania uderzeń raketami z ładunkiem jądrowym i chemicznym oraz do określania oczekiwanego stopnia rażenia obiektów /celów/.

W tabeli podaje się:

- numer, nazwę i wymiary obiektów /celów/ rażenia;
- współrzędne punktów przygotowania danych i wysokość celu;
- wrażliwe elementy obiektu /celu/;
- wymagany wskaźnik skuteczności rażenia;
- wykonawcę uderzenia i odległość startu;
- moc ładunku jądrowego lub liczbę rakiet z ładunkiem chemicznym /wymaganą i użytą/ oraz rodzaj i wysokość wybuchu;
- oczekiwany stopień porażenia obiektu /celu/;
- czas gotowości startu rakiety /rakiet/.

Tabelę roboczą prowadzi jeden z oficerów operacyjnych sztabu wojsk raketowych i artylerii w ścisłej współpracy z wydziałem rozpoznawczym.

Wytyczne użycia wojsk raketowych i artylerii dla dowódców artylerii dywizji opracowuje się i przesyła do adresatów z reguły przed każdą operacją złączną armii. W pozostałych okresach operacji zadania bojowe przekazuje się w formie zarządzeń bojowych. Wytyczne w większości wypadków są przesyłane do dowódców artylerii jako potwier-

dzenie w inny sposób przekazanych zadań. Przekazanie zadań drogą przesłania pisemnych wytycznych może być stosowane z reguły tylko do dowódców artylerii dywizji drugiego rzutu armii.

Wytyczne mogą być opracowane dla wszystkich dowódców artylerii dywizji, lub dla każdego dowódcy artylerii dywizji oddzielnie. W pierwszym wypadku dla adresatów przesyła się interesujące ich wy - ciagi.

Treść wytycznych użycia wojsk raketowych i artylerii armii za - leży od konkretnej sytuacji i potrzeb przekazania niezbędnych danych do podległych sztabów. Wytyczne te mogą zawierać:

- niezbędne dane o nieprzyjacielu, zwłaszcza jego ważniejszych obiektach;
 - zadania wykonywane przez wojska raketowe i lotnictwo wyż - szych szczebli dowodzenia na korzyść dywizji;
 - zadania dywizjonów rakiet taktycznych na okres pierwszego /zmasowanego/ uderzenia jądrowego i ewentualnie w toku walki, zadania zwalczania środków napadu jądrowego nieprzyjaciela, liczba baterii dy - żurnych i czas dyżurowania, przydział rakiet według rodzaju i mocy głowic na dzień walki oraz rejony stanowisk startowych;
 - zadania artylerii dywizji /przydział artylerii wzmocnienia i wsparcia oraz przewidywane zmiany podporządkowania, z podaniem rejo - nów i czasów, organizacja ogniowego przygotowania i ogniowego wspar - cia natarcia w warunkach stosowania i nie stosowania broni jądrowej/;
 - zagadnienia zabezpieczenia działań bojowych drt i artylerii /siły i środki rozpoznania, zabezpieczenie topogeodezyjne, meteorolo - giczne i inżynieryjne, dowóz rakiet i amunicji artyleryjskiej, wiel - kości doraźnych zapasów amunicji/;
 - działanie OPpanc armii w pasach natarcia dywizji;
 - sposób przesunięć drt i artylerii w toku walki;
 - rejony zastrzeżone dla armii /frontu/;
 - sygnały dowodzenia i współdziałania;
 - gotowość drt i artylerii dywizji do wykonania zadań;
 - rejony SD sztabu wojsk raketowych i artylerii armii i os - przesunięcia;
 - terminy składania sprawozdań i meldunków.
- Zarządzenie bojowe dla dowódcy ABROT do operacji zaczepnej powin - no zawierać:
- wiadomości o nieprzyjacielu;

- wiadomości o położeniu i zadaniach armii;
- zadania brygady w zakresie przegrupowania i rozwinięcia;
- szczegółowe zadania na okres pierwszego /zmasowanego/ uderzenia jądrowego i w toku kolejnych uderzeń podczas operacji z podaniem obiektów uderzeń i sposobu ich wykonania;
- ilość baterii dyżurnych i okresy dyżurowania;
- rejony stanowisk startowych /zasadnicze i zapasowe/; sposób i czas ich zajęcia;
- przesunięcia brygady w toku operacji;
- przydział, dowóz i przygotowanie rakiet;
- zabezpieczenie bojowe działkań /zabezpieczenie topogeodezyjne, meteorologiczne, inżynieryjne, maskowanie i samoobrona, rekonesans rejonów stanowisk startowych, siły i środki do ochrony i obrony/;
- sygnały dowodzenia i współdziałania;
- rejony SD sztabu armii i oś ich przesunięć;
- terminy składania meldunków.

Do zarządzenia może być załączone szereg innych dokumentów dotyczących zabezpieczenia bojowego, dowodzenia, wykonania uderzeń itp.

Zarządzenie bojowe dla dowódcy apappanc do operacji zaczepnej powinno zawierać:

- wiadomości o nieprzyjacielu;
- wiadomości o położeniu i zadaniach armii;
- zadanie na okres przegrupowania i działkań na głębokość zadania bliższego z podaniem rejonu wyjściowego, kierunków działkań, rejonów pośrednich, kierunków zagrożenia pancernego nieprzyjaciela i rubieży rozwinięcia oraz rejonu SO do strzelań z zakrytych stanowisk ogniowych /jeżeli trzeba/;
- przedsięwzięcia zabezpieczenia działkań bojowych;
- zaopatrzenie w amunicję;
- sygnały dowodzenia i współdziałania;
- gotowość w rejonie wyjściowym /SO/;
- rozmieszczenie armijnego składu amunicji /wysuniętych składów/;
- SD sztabu armii i oś przesunięć;
- terminy składania meldunków.

✓ Zarządzenie bojowe dla dowódcy ABAA do operacji zaczepnej powinno zawierać:

- krótkie wiadomości o nieprzyjacielu;
- ogólne zadanie armii;
- zadania brygady w zakresie przegrupowania i osiągnięcia wyznaczonego rejonu;
- podporządkowanie brygady i jej pododdziałów do dywizji oraz czas i rejon podporządkowania;
- wielkość zapasów amunicji z którymi brygada /pododdziałów/ ma przybyć do dywizji;
- sygnały dowodzenia i współdziałania na czas przegrupowania /do czasu wejścia w podporządkowanie dywizji/;
- rozmieszczenie armijnego /wysuniętego/ składu amunicji;
- SD sztabu armii i oś przesunięć /jeżeli trzeba/;
- terminy składania meldunków.

Treść zarządzeń bojowych przekazywanych przez sztab wojsk rakietowych i artylerii armii w toku operacji zaczepnej zależy od konkretnej sytuacji. W zarządzeniach bojowych związkom i oddziałom rakiet i artylerii zwykle podaje się:

- najświeższe dane o nieprzyjacielu;
- niezbędne dane o położeniu wojsk własnych;
- zadania związku /oddziału/;
- czas gotowości;
- rejon SD oraz inne dane potrzebne dla pomyślnej realizacji zadań i utrzymywanie współdziałania z innymi rodzajami wojsk, związkami i oddziałami.

Zarządzenie do rozpoznania z zasady powinno obejmować:

- krótkie wiadomości o przeciwniku i jego działalności;
- zadania, siły i środki rozpoznania, rejon szczególnej uwagi;

- środki rozpoznania przydzielone z wyższego szczebla, rejon i termin ich przybycia;

- terminy i sposób składania meldunków i sprawozdań z rozpoznania;

- wskazówki organizacyjne.

Zarządzenie do przygotowania topogeodezyjnego wojsk rakietowych i artylerii armii z reguły powinno obejmować:

- rodzaj przygotowania topogeodezyjnego w okresie przygotowawczym /w położeniu wyjściowym/ i w toku operacji;

- terminy rozwinięcia, rodzaj i gęstość sieci geodezyjnej w położeniu wyjściowym i w rejonach, które będą zajmowane w toku operacji;

- pododdziały służby topograficznej, czas ich pracy i sposób współdziałania z nimi;

- terminy zakończenia przygotowania topogeodezyjnego w zasadniczych i zapasowych rejonach stanowisk;

- strefa współrzędnych, w której układzie należy obliczyć współrzędne stanowisk startowych /dla brygad raket operacyjno - taktycznych/;

- sposób zaopatrywania w katalogi /wykazy/ współrzędnych punktów sieci geodezyjnej i zdjęcia.

Zarządzenie do zabezpieczenia meteorologicznego wojsk raketowych i artylerii armii powinno obejmować:

- umowne numery i sposób wykorzystania stacji meteorologicznych w pasie armii;

- rejony, terminy i sposób rozwijania oraz przesunięcia stacji w okresie przygotowawczym i w toku operacji;

- sposób organizacji zabezpieczenia meteorologicznego w dywizjach /jeśli są stacje/ i ABROT;

- terminy i sposób przekazywania komunikatów meteorologicznych;

- przedsięwzięcia w zakresie maskowania pracy stacji meteorologicznych i przekazywania informacji hydrometeorologicznych;

- sposób uprzedzenia o spodziewanych niebezpiecznych zjawiskach pogody;

- terminy i sposób otrzymywania długo i krótkoterminowych prognoz pogody;

- sposób przekazywania do sztabu wojsk raketowych i artylerii armii komunikatów "meteośredni" oraz wiadomości o stanie pogody w rejonach rozmieszczenia stacji meteorologicznych.

Do przygotowania i wydawania zarządzeń bojowych w toku operacji można wykorzystywać odpowiednie blankiety typowych zarządzeń.

Mapy robocze prowadzą oficerowie sztabu wojsk raketowych i artylerii armii zależnie od potrzeb. Mogą je prowadzić wszyscy oficerowie, względnie jedną mapę może prowadzić zespół oficerów. Należy nosić na nią te dane, które są niezbędne do wykonywania obowiązków w zakresie zabezpieczenia dowodzenia wojskami raketowymi i artylerią armii.

Obowiązki oficerów sztabu są różnorodne, zatem treść ich map roboczych także powinna być różna. Przykładowo mapa rozpoznawcza sztabu wojsk raketowych i artylerii armii powinna zawierać:

- przebieg przedniego skraju wojsk nieprzyjaciela i jego struktury obrony;
- rozmieszczenie i ugrupowanie wojsk nieprzyjaciela ze wskazaniem numeracji zidentyfikowanych związków /oddziałów, pododdziałów/;
- miejsce rozmieszczenia środków napadu jądrowego, składów amunicji, sztabów, punktów dowodzenia, węzłów łączności;
- ugrupowanie i rozmieszczenie artylerii nieprzyjaciela /w tym przeciwlotniczej i atomowej/;
- rozmieszczenie lotnisk i lądowisk samolotów i śmigłowców lotnictwa taktycznego i wojsk lądowych;
- miejsca rozmieszczenia środków radiotechnicznych ze wskazaniem ich typów;
- rejony rozmieszczenia odwodów i drugich rzutów nieprzyjaciela do szczebla batalionu;
- miejsca rozmieszczenia pododdziałów i urządzeń tyłowych /składów zaopatrywania dywizji, korpusów i inne/;
- położenie i zmiany w ugrupowaniu własnych pododdziałów rozpoznawczych;
- inne zagadnienia w formie tabel i legendy.

B. Dokumenty sprawozdawczo - informacyjne

Dziennik ewidencji uderzeń raketowych armii służy do ewidencjonowania uderzeń jądrowych i chemicznych wykonywanych przez wojska raketowe armii zgodnie z decyzjami dowódcy frontu i armii. Zapisu w dzienniku dokonuje się na podstawie rozkazów dowódcy frontu i armii na wykonanie uderzeń, meldunków wykonawców o wykonanych uderzeniach oraz meldunków o wynikach kontroli skutków uderzeń.

Dziennik ewidencji stanu zużycia i dowozu rakiet służy do operacyjnej ewidencji stanu rakiet armii. Obrazuje on ruch rakiet w ciągu doby, dostawy rakiet do armii oraz do armijnych brygad i dywizjonów, zużycie rakiet, pozostałość rakiet w momencie zbierania danych, a także zużycie rakiet od początku operacji.

Zapisu dokonuje się na podstawie meldunków sprawozdawczych dowódców artylerii dywizji, meldunków bojowych dowódcy armijnej brygady rakiet operacyjno - taktycznych oraz danych informacyjnych oddziału uzbrojenia armii.

Dziennik ewidencji napromienienia stanu osobowego wojsk raketowych i artylerii armii służy do ewidencji napromienienia stanu osobowego związków i oddziałów raket i artylerii w celu oceny ich zdolności bojowej. Zapisu dokonuje się na podstawie dobowych meldunków o napromienieniu, które przedstawiają dowódcy związków /oddziałów/.

Dziennik ewidencji napromienienia kadry oficerskiej sztabu wojsk raketowych i artylerii armii, służy do indywidualnej oceny stopnia napromienienia oficerów sztabu wojsk raketowych i artylerii armii, jak również oficerów związków i oddziałów wojsk raketowych i artylerii od dowódcy pułku /równorzędnego/ wzwyż, na podstawie codziennych meldunków o napromienieniu stanu osobowego związków i oddziałów.

Dziennik ewidencji otrzymanych i wydanych rozkazów i zarządzeń służy do ewidencji wszystkich rozkazów i zarządzeń otrzymanych przez sztab wojsk raketowych i artylerii oraz wydanych przezeń rozkazów, zarządzeń, komend, wytycznych podczas organizacji działań bojowych itp. Ewidencję należy prowadzić oddzielnie dla dokumentów wchodzących i wychodzących.

Dziennik ewidencji wiadomości służy do ewidencji uzyskanych danych ze wszystkich źródeł rozpoznania, przede wszystkim danych o obiektach uderzeń jądrowych. Wykorzystuje się go do oceny nieprzyjaciela, stawiania zadań do rozpoznania oraz opracowywania meldunków i sprawozdań rozpoznawczych. Dane o celach mogących być obiektem uderzeń raketowych, wpisuje się do karty obiektu. Dziennik prowadzi oficer wydziału rozpoznawczego sztabu wojsk raketowych i artylerii armii, a o uzyskanych danych niezwłocznie melduje swoim przełożonym oraz informuje wydział operacyjny.

Karty obiektów służą do dokładnej charakterystyki wykrytych celów mogących być obiektami uderzeń raketowych. Powinny one zawierać:

- numer obiektu;
- nazwa obiektu i jego elementów;
- współrzędne środka obiektu lub jego elementów;
- wymiary obiektu;
- środki i czas wykrycia obiektu;
- charakterystyka terenu w rejonie obiektu;
- wyniki rozpoznania dodatkowego obiektu;
- wyniki kontroli uderzeń raketowych.

Karty obiektów prowadzi wydział rozpoznawczy sztabu wojsk raketowych i artylerii armii a na ich podstawie wypełnia się tabele planowanych uderzeń raketowych.

Sprawozdanie operacyjne sporządza się w sztabie wojsk raketowych i artylerii armii i przedstawia się do sztabu wojsk raketowych i artylerii frontu oraz oddziału operacyjnego sztabu armii, jako dokument sprawozdawczy o działaniach wojsk raketowych i artylerii w określonym okresie czasu /zwykle w ciągu doby/.

Sprawozdanie rozpoznawcze sporządza się w sztabie wojsk raketowych i artylerii armii i przedstawia się do sztabu wojsk raketowych i artylerii frontu i oddziału rozpoznawczego sztabu armii, jako dokument sprawozdawczy o działalności organów rozpoznania artyleryjskiego i uzyskanych danych z rozpoznania o przeciwniku w określonym okresie czasu.

Meldunki bojowe służą do powiadamiania przełożonych o wykonaniu zadania, sytuacji wojsk raketowych i artylerii, o zaopatrzeniu, o stratach, podjętych decyzjach i potrzebach. Meldunki bojowe mogą być natychmiastowe i okresowe.

Meldunki rozpoznawcze służą do powiadamiania sztabu wojsk raketowych i artylerii frontu oraz oddziału rozpoznawczego sztabu armii o wykonaniu zadań rozpoznania i uzyskanych wynikach /danych/ rozpoznania za określony okres czasu oraz przedstawiania propozycji w zakresie organizacji i prowadzenia rozpoznania.

C. Dokumenty opracowywane dla potrzeb sztabu armii

Treść i forma dokumentów opracowywanych dla potrzeb oddziału operacyjnego i innych komórek sztabu armii w dużej mierze zależy od treści i formy dokumentów bojowych opracowywanych przez sztab armii oraz jego wymagań w tym zakresie.

Sztab wojsk raketowych i artylerii armii z reguły opracowuje dla potrzeb sztabu armii następujące dokumenty:

✓ Punkty do rozkazu operacyjnego dowódcy armii, które zawierają podstawowe problemy użycia broni jądrowej i raketowo-artyleryjskich elementów ugrupowania operacyjnego armii:

a/ zadania i sposób użycia broni jądrowej przez wyższych dowódców w pasie działania armii /w tym zadania wykonywane w pasie działania armii środkami strategicznymi oraz przez wojska raketowe i lotnictwo frontu/; rejony /obiekty/ uderzeń, liczbę, rodzaj i moc głowic do każdego obiektu w ramach pierwszego uderzenia jądrowego i w toku

operacji; liczbę rakiet wydzielonych ze szczebla frontu do wykorzystania przez dowódcę armii w toku operacji;

b/ zadania ABROT w pierwszym uderzeniu jądrowym i w toku trwania operacji; limit wydzielonych rakiet, ich rodzaj i moc /w tym na pierwsze uderzenie jądrowe/; zasadniczy rejon stanowisk startowych i czas jego zajęcia; zapasowy rejon stanowisk startowych; czas gotowości do wykonania uderzeń; siły i środki do ochrony i obrony brygady;

c/ OPpanc armii, jego skład i dowódcę; rejon rozmieszczenia w położeniu wyjściowym i czas jego zajęcia; oś przesunięcia w toku operacji; zadania do wykonania w toku działań /osłona styków i skrzydeł, gotowość do odparcia kontrataków czołgów nieprzyjaciela na wyznaczonych kierunkach itp/.

W kolejnych podpunktach można podać zadania ABAA, wymagania w zakresie ogniowego zabezpieczenia wprowadzenia do bitwy wojsk armii i tabelę podziału rakiet dla związków taktycznych na dzień walki.

Notatkę do oddziału operacyjnego sztabu armii, w której z reguły podaje się:

- zasadnicze /taktyczne/ zadania wojsk rakietowych i artylerii armii /jeżeli nie podano w punkcie do rozkazu/;

- przydział rakiet na operację zaczepną armii według typów, rodzajów i mocy ładunków;

- ilościowy i procentowy podział rakiet na zadania;

- przydział rakiet do związków taktycznych na dzień walki;

- stan i urzutowanie gotowych rakiet na określony czas /jeżeli trzeba/;

- podział artylerii łącznie ze zmianą jej podporządkowania w toku operacji;

- przydział i podział /na jeden dzień/ amunicji artyleryjskiej;

- ogniowe zabezpieczenie wprowadzenia do bitwy dywizji pierwszego rzutu operacyjnego armii w warunkach stosowania i niestosowania broni jądrowej i inne zagadnienia według potrzeb sztabu armii.

Ponadto wyznaczony oficer sztabu wojsk rakietowych i artylerii armii nanosi podstawowe elementy ugrupowania, przegrupowania, przesunięć oraz zadań wojsk rakietowych i artylerii armii na plan operacji armii.

Notatkę do szefa oddziału uzbrojenia armii, w której podaje się:

- podział raket i amunicji artyleryjskiej na zadania i na związki;
- potrzeby dowozu raket do BROT i drt;
- wielkość niezbędnych doraźnych zapasów amunicji artyleryjskiej na D1 oraz potrzeby dowozu w pozostałych dniach operacji;
- proporcje nastaw wysokości urządzeń zapalnikowych raket taktycznych i operacyjno - taktycznych;
- zmiany systemu dowozu raket w wypadku rozpoczęcia działań bez użycia broni jądrowej oraz
- zmiany ustalonych wielkości dowozu amunicji artyleryjskiej w wypadku przejścia z działań konwencjonalnych do działań z użyciem broni jądrowej.

Treść zagadnień powyższej notatki z reguły ustala się w trybie roboczym między sztabem wojsk raketowych i artylerii a oddziałem uzbrojenia armii.

Propozycje użycia wojsk raketowych i artylerii armii w operacji zaczepnej^{x/} składane w całości lub częściowo na żądanie dowódcy armii powinny obejmować:

a/ krótkie wiadomości z oceny nieprzyjaciela z punktu widzenia ilości obiektów uderzeń jądrowych według ich ważności;

b/ możliwości wojsk raketowych armii w zakresie realizacji koncepcji użycia broni jądrowej dowódcy armii, w tym:

- podstawowe zadania wojsk raketowych armii otrzymane z frontu oraz wynikające z tej koncepcji i oceny nieprzyjaciela;

- posiadane siły i środki do realizacji tych zadań: liczba wyrzutni raket operacyjno - taktycznych i taktycznych; ilość przydzielonych raket z ładunkiem jądrowym /według typów i równoważnika trotylu/ i chemicznych oraz ogólna moc ładunków jądrowych;

- możliwości wykonania zadań przydzielonym limitem ładunków jądrowych /chemicznych/, zasadnicze obiekty uderzeń raketowo-jądrowych /chemicznych/, przewidywana liczba uderzeń na głównym i pomocniczym kierunku uderzenia armii z podaniem ogólnej mocy ładunków jądrowych, liczba raket na poszczególne obiekty i przewidywany stopień ich porażenia;

x/ Propozycje użycia wojsk raketowych i artylerii armii są dokumentem pomocniczym szefa wojsk raketowych i artylerii armii przygotowanym najczęściej w formie stezowanej dla ustnego ich meldowania dowódcy armii.

c/ zadania wykonywane bronią jądrową na korzyść armii przez wojska raketowe i lotnictwo frontu;

d/ zadania wojsk raketowych armii otrzymane z frontu:

- na okres pierwszego uderzenia jądrowego według przewidywanych wariantów jego wykonania: liczba wyrzutni poszczególnych typów, jaką należy zaangażować w pierwszym uderzeniu; wydzielony limit rakiet na ten okres z podaniem ogólnej mocy ładunków jądrowych; obiekty uderzeń raketowo - jądrowych z podaniem liczby rakiet, ogólnej mocy ładunków jądrowych na każdy obiekt i przewidywany stopień ich porażenia; sposób planowania zadań dla dywizjonów rakiet taktycznych na ten okres;

- w zakresie niszczenia środków napadu jądrowego nieprzyjaciela, ilości pododdziałów dyżurnych oraz organizacji wykonania zmasowanych uderzeń raketowo - jądrowych w toku operacji;

e/ podział rakiet z ładunkami jądrowymi i chemicznymi na zadania /w tym rezerwa dowódcy armii/, na poszczególne związki i dni operacji z podaniem ilości, mocy ładunków i ogólnej mocy;

f/ organizacja przegrupowania, rozwinięcia i manewru wojsk raketowych, potrzeby w zakresie obrony i ochrony wojsk raketowych oraz zabezpieczenia inżynieryjnego;

g/ planowany dowóz rakiet do armii oraz organizacja ich dorozu do dywizji i BROT;

h/ termin osiągnięcia gotowości bojowej przez wojska raketowe armii;

i/ skład bojowy artylerii armii, terminy i rejony przybycia artylerii wzmocnienia, podział artylerii do dywizji, skład, rozmieszczenie i działanie odwodu przeciwpancernego armii;

j/ organizacja ogniowego zabezpieczenia wprowadzenia do bitwy wojsk armii, czas trwania ogniowego przygotowania natarcia i sposób jego wykonania /jeśli jest planowane na szczeblu armii/, organizacja wsparcia natarcia w toku walki;

k/ przydział i podział amunicji artyleryjskiej na zadania, dni operacji i związki, potrzeby nagromadzenia amunicji itp.

----- . -----
Materiały niniejsze opracowano na podstawie danych Szefostwa Wojsk Raketowych i Artylerii WP.

Wyk. w 100 egz.

Egz. nr 1-100-BT

Wyk. płk LEWANDOWSKI, płk KACZMAREK

Druk JD, dn. 31.10.68r., nr ks. 02446/02778/WW.

Kon. T.L.

